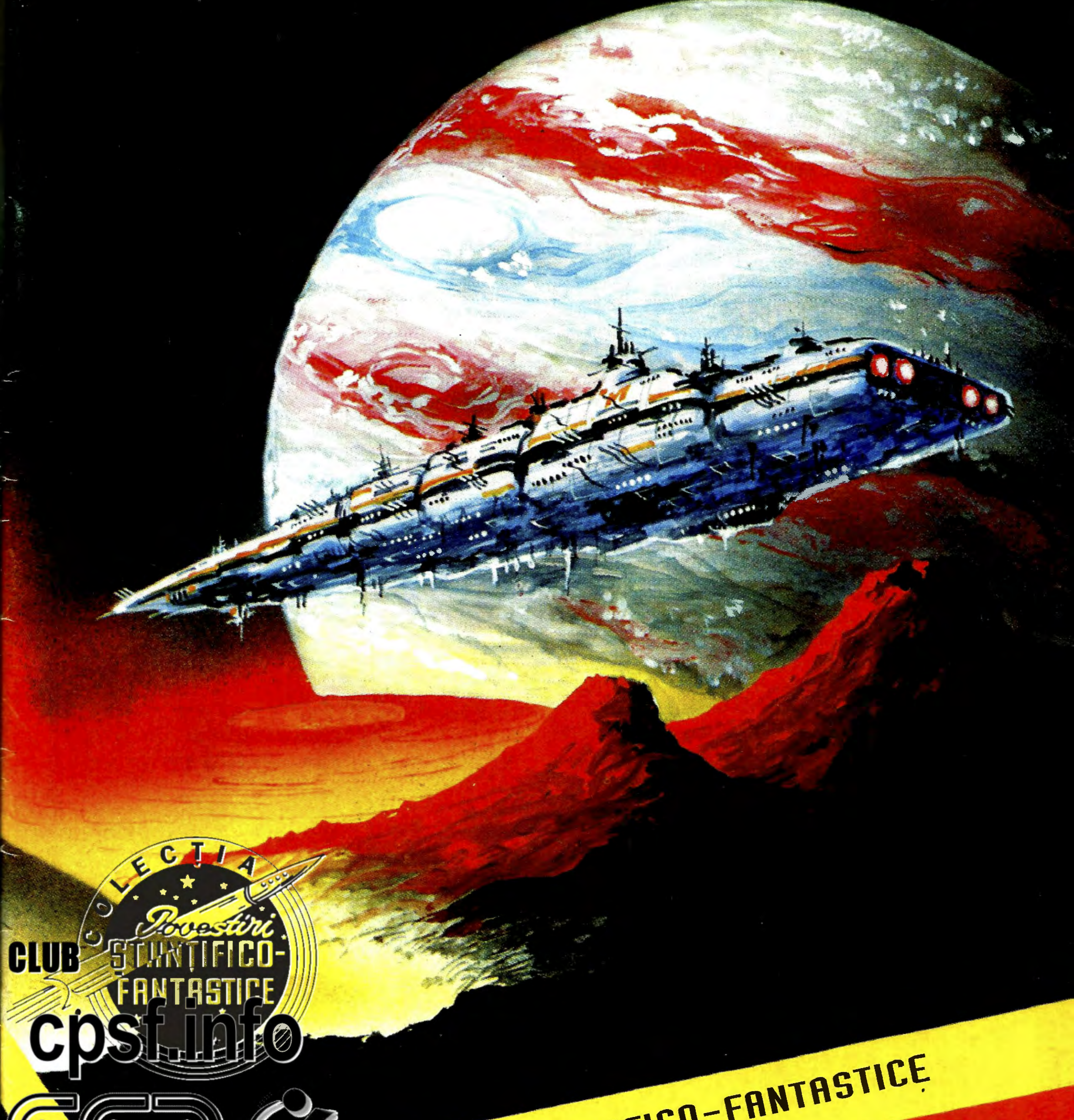
anticipația

COLECȚIA POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

ROBERT SHECKLEY

Atestatul de Infractor

521

SOCIETATEA ȘTIINȚĂ & TEHNICĂ S.A.

SOCIETATEA
ŞTIINŢĂ & TEHNICĂ SA

Societate cu capital de stat, funcţionând sub egida Ministerului Cercetării şi Tehnologiei, înmatriculată în Registrul Comerţului cu nr. J 40/6775/1991

Consiliul de administraţie
IOAN ALBESCU-director
NICOLAE NAUM
ŢURLICA LILIANA

Director onorific
ALEXANDRU MIRONOV

Redactor literar
MIHAI-DAN PAVELESCU

Tehnoredactor
PAVEL D. CONSTANTIN

Coperta
WALTER RIESS

Difuzarea
CORNEL DANELIUC
MUGUREL NIŢULESCU
(telefon: 617 58 33 sau 223 15 30, 223 15 40, int. 1151)
Adresa: Piaţa Presei Libere nr. 1, Bucureşti, cod 79781
Telefon: 617 58 33
Fax: 222 84 94
Tiparul
Tipografia "INTERGRAPH"
Telefon: 769 35 68

Abonamentele se pot face la oficiile poştale, precum şi direct la redacţie. Cititorii din străinătate se pot abona prin Rodipet SA, PO BOX 33-57. Fax: 004-1-312 9432 sau 004-1-312 9433. Telex: 11995 Piaţa Presei Libere nr. 1, sector 1, Bucureşti, ROMÂNIA

Lei 400

anticipaţia

Revistă lunară de literatură şi artă SF
(nr. 521/martie 1995)
editată de Societatea "Ştiinţă & Tehnică" S.A.

SUMAR

Ya es hora !

de Alexandru Mironov

Topul bunăstării

¡ ya es hora! Sunt cuvintele spuse – sau cel puţin aşa susţine Feuchtwanger – de Francisco de Goya, mirabilul pictor al "capriciilor", ultimul "vânat" mare al temutei Sfinte Inchiziţii.

¡ ya es hora! – adică: **A sosit momentul!** – repet eu acum (folosesc, observaţi, ortografia spaniolă), după participarea la o reuniune în care s-a declarat: gata, pregătiţi-vă, salt înainte! am luat-o spre Europa...

...Cătinel, fraţi SF-işti, cu acest îndemn, nespecific tribului, mă adresez vouă, celor care aţi stat, vreme îndelungată, cantonaţi în anul milenar 2001 şi care, nu mă îndoiesc, pragmatici cum vă ştiu, vă aflaţi deja prin 2020 şi... scrutaţi orizonturile.

Cuvânt cheie: orizonturile!

Frunzăresc un număr din revista *Newsweek*, pe care am pus mâna prin Asia de Sud-Est şi aflu că în primele zece ţări ale lumii în topul abundenţei se află, cot la cot: Luxemburg, cu 29.510 dolari pe cap de locuitor şi Statele Unite ale Americii (nu ale Europei, încă nu!), cu 24.750 dolari americani pe fiecare nord american. Apoi, trei ţări care seamănă la îndârjire şi grad de civilizare şi angajare în competiţia planetară: Elveţia (pe locul III), Hong Kong (VI), Singapore (IX). În sfârşit, coloşii din G7: Japonia (VII), Germania (VIII), Canada (X), plus câţiva cu avere geologică (Emiratele Arabe Unite, Quatar) care, oricum, nu intră în analiza noastră (să semnalăm, totuşi, că Rusia are doar 6.220 dolari anual pe cap de locuitor al Federaţiei Ruse şi că în coada cozii stă Mongolia, cu 150 $).

Analizăm, desigur, doar pe deasupra şi pe sponci – căci cine are timp în lumea asta nebună, nebună, nebună, să tragă linia – vorba lui Marin Sorescu, printr-o poezie – şi să facă socotelile?

Vasăzică, s-a hotărît, intrăm în Europa, suntem de altfel deja, de la 1 februarie a.c., ţară asociată Uniunii Europene. Uniune care are, în topul de mai sus, pe cine? Pe Germania, micuţul Luxemburg şi Elveţia... Nu, Elveţia nu face parte din U.E., nu va face parte nici în viitor din SUE (Statele Unite ale Europei), o împiedică neutralitatea, de fapt o izolare extrem de profitabilă (vin bani grei în Bănci discrete şi nici nu plăteşti, tu, elveţian, impozite şi taxe diverselor organizaţii internaţionale, ba chiar le ţii pe solul tău şi... le iei chirii considerabile. Deci, Elveţia – nu, pe listă au rămas doar Germania şi Luxemburg, celelalte fruntaşe ale bunăstării aparţin Americii de Nord (2) şi Asiei (5).

Păi, vă întreb, facem bine repezindu-ne, precipitat, peste Europa? Nu ni s-ar potrivi mai bine Asia – zona *Pacifica*, de pildă, cea în care, între California, Japonia, Taiwan, China de Est, Hong Kong, Malaezia, Singapore, Australia se trăieşte atât de bine? Căci, categoric, asta ne dorim cu toţii – şi dorim şi copiilor noştri: o viaţă mai bună...

Trenul european

...La o recentă reuniune, la Palatul Cotroceni, preşedintele României l-a uns pe academicianul Tudorel Postolache mai mare peste o Comisie de Integrare a Strategiei aderării României la Uniunea Europeană, care trebuie să pregătească, a spus preşedintele Iliescu, conectarea economiei noastre la noul ciclu în care intră economia planetei, acest interval calculat de viitorologi la 25 de ani şi în care urmează a avea loc o puternică relansare a "locomotivelor" economiei mondiale. Un nou prag în faţa societăţii umane.

"Opera" principală a Comisiei, a adăugat, însă, prudent, preşedintele Republicii, ar trebui să fie restructurarea tuturor ramurilor economico-sociale, sub spectrul necesităţii imperioase de a se lua în consideraţie toate tipurile de tranziţie în care ne aflăm – noi, România, şi ei – restul Lumii.

Tranziţii care, a explicat cu şarm academicianul Tudorel Postolache, se află cam peste tot. Căci este, la noi, trecerea de la economia de comandă la cea de piaţă (care nu se vede chiar atât de uşor cu ochiul liber – n.a.) şi cea democratică şi evidentă – la statul de drept; dar mai este şi tranziţia statelor capitaliste, deci şi a Europei de Vest, de la epoca industrială (spre care noi încă atât de tare tânjim – n.a.) la un alt tip de societate, o civilizaţie cultural-informaţională.

De aceea, a spus academicianul, vom încerca să desenăm strategii conjuncturale (de apropiere, pe termene scurte, 1995-1999 şi

2000-2004) şi strategii structurale, pentru anii dinspre 2020. Căci este clar că pregătirea noastră pentru intrarea în U.E. (Uniunea Europeană) se face simultan cu pregătirile pe care ţările U.E. le întreprind pentru a intra într-o – încă, cel puţin pentru noi – nebuloasă Europă de mâine (cuvântul *nebuloasă* este un adjectiv adăugat de mine – n.a.).

Există, în diversele ramuri economice mai ales, strategii – şi acestea vor fi unite între ele, eliminând incomunicabilitatea (parametru mioritic – n.a.), a spus academicianul Postolache. Vom creiona tipul de societate spre care ne îndreptăm, modelul societăţii României Viitoare.

Vom folosi avantajele naturale pe care le avem şi valorile proprii (de pildă: suntem cel mai mare producător european de ţiţei; avem fluviul Dunărea, ca o fiinţă vie pe trupul ţării, o poziţie strategică excepţională şi – parametru esenţial – o foarte bună şcoală), factorii favorizanţi (experienţa ţărilor U.E. şi reala dorinţă a multor personalităţi europene de a lărgi Europa); vom evidenţia obstacolele pe care le avem în faţa integrării europene (doar atât? – n.a.), convinşi fiind că după o generaţie de produse industrial-intensive urmează o generaţie de produse cultural-social-informaţionale, vom realiza mai multe variante de modele, din care să-l putem alege pe acela prin care vom realiza saltul şi vom scruta prăpastia care ne separă de ţările aflate în vârful piramidei dezvoltării.

Cred, a spus academicianul, că se poate conta, la noi, pe două *elemente esenţiale, intelectualitatea şi tineretul*, pentru ca acest salt să aibă loc.

Şi tinerii şi intelectualii sunt gata să se angajeze, a spus Integratorul-şef (dacă sunt luaţi în seamă! – n.a.), în realizarea unui obiectiv esenţial, care ar fi acela de *creare şi consolidare a clasei de mijloc* – condiţia de bază a unei corecte funcţionări sociale (lângă mine, poetul Marin Sorescu ricanează – o nouă lozincă! zice! De la proletariat la clasa de mijloc; prin *strategia meritocraţiei* – adaug eu).

Europa avansează inexorabil către o nouă autodefinire – s-a mai spus (prof. V. Constantinescu, preşedintele Academiei Române) – şi poate că ar trebui să încercăm să ne transformăm handicapurile noastre în atú-uri (sunt producătoare de energie! mârâie Marin Sorescu) în acest următor sfert de veac...

Să gândim european intrarea în Europa, şi să avem, în sfârşit, tăria să alegem dintre ramurile industriale existente, renunţând la cele ineficiente! (dr. M. Ciumara).

Dar, atenţie! România nu va avea în 2003 o economie pe măsură să suporte şocurile integrării (premierul N. Văcăroiu, realist); căci nu ne este indiferent în ce fel de economie intrăm – este mai bine să iniţiem o largă dezbatere privind viitorul Europei, pentru că nu trebuie să fim doar obiect al integrării, ci şi subiect; (deci va trebui să aducem şi noi avere în mariajul – poligamic şi poliandric – cu Europa – n.a.). Şi totuşi, mai adaugă premierul, cel puţin procesul de orientare a legislaţiei de adaptare la cea europeană este în curs de desfăşurare...

Poşta redacţiei

Rezultatul concursului de grafică

Trebuie să spunem din capul locului: lucrările sosite la concursul de grafică cu tema NAVE SPAŢIALE ne-au decepţionat; nici una dintre acestea n-a întrunit calităţile necesare pentru a putea fi publicată şi, cu atât mai puţin, premiată. Analizându-le şi lăsând la o parte tot ce nu merită să fie comentat, apreciatul nostru colaborator, dl. Walter Riess, oferă câteva sugestii autorilor acelora dintre lucrări cărora consideră că aceste sugestii le-ar putea fi utile.

Alexandru Diculescu, Bucureşti: Se vede că aveţi experienţă; este de departe cea mai bună lucrare primită până acum. Încercaţi să obţineţi un contrast coloristic mai mare, o volumetrie mai elansată, suprafeţe iluminate pe aştri şi cele în umbră punctate de luminile navei.

Radu Tamaian, Râmnicu-Vâlcea: Coloristic, o feerie în flau-uri; din păcate, nici tehnica, nici conţinutul, nu duc nicăieri. Încercaţi să analizaţi alte lucrări sf.

Alexandru Matei Mocanu, Zimnicea: Abordare copilărească, fără dimensiune; orice îndeletnicire are A-B-C-ul ei; încercaţi cu un profesor.

Sorin Postelnicu, Piteşti: Subiectul era nava, nu peisajul, ce trebuia subordonat. Coloristic, promiteţi; mai doresc o diferenţiere între prim plan şi planuri îndepărtate. Nu mai îndoiţi hârtia şi folosiţi o singură tehnică (numai acuarelă sau numai creion etc.).

Petrică Onu Cristinel, Paşcani: Da; e o navă. Încercaţi totuşi să o încadraţi într-un context şi să o coloraţi puternic, cu umbre şi lumini.

Walter Riess

Despre pornografia simbolică

de Doru Pruteanu

1. Un caz de istorie literară minoră

Descopăr cu uimire că am fost nominalizat pentru contribuţii specifice la categoria critică/eseu a concursului popular de la Romcon. Ba am primit şi şapte voturi. De asemenea, în numărul JSF care-i este consacrat, Ovidiu Bufnilă invocă un text de-al meu, apărut "cu puţină vreme în urmă". Că dl. Bufnilă sare peste jumătate din demonstraţia pe care am făcut-o acum vreo zece ani, e o problemă care-l priveşte. Pe mine mă miră că am avut bucăţi de critică literară/eseu publicate în intervalul dintre convenţiile naţionale. N-am simţit-o în nici un fel.

Asta este. Nu ştiam că am publicat ce n-am dat spre publicare, nu ştiam că sunt fan, nu ştiam că sunt profesor, nu ştiam că am preocupări intelectuale - în timpul care-mi mai rămâne după ce fac administraţie. În fine, afirm zâmbind, mă aflu obiect al unei probabil involuntare acţiuni de mistificare a istoriei mişcării sf româneşti, în punctul 1994 al evoluţiei sale, prin grija unui istoric literar şi a editorului său.

Aşa stând lucrurile, voi face următoarele precizări, pentru oarecare limpezime:

a) ceea ce urmează este o extindere a afirmaţiilor pe care le-am făcut în JSF 91, mai ales că mi s-a propus de mai multe ori să-mi declar opiniile;

b) cele sus înşirate nu au, până la urmă, importanţă, fiind ele mai degrabă probleme individuale, după cum individuale sunt şi condiţionările biologice ale colaboratorilor, ca şi problemele de timp de lucru ale *numeroasei* redacţii - vezi caseta! - a JSF. Eu ştiu că Beethoven era cam surd, iar Rimbaud a murit cam tânăr, după ce se lăsase, cu vreo zece ani mai devreme, de scris. Ceea ce arată, desigur, că nu ne salvează "condiţiile obiective".

Să am totuşi şapte voturi la concursul popular naţional e minunat. După cum e minunat şi succesul dlui Mircea Opriţă, a cărui carte va fi fost citită de cel puţin 71 de oameni din fandom, votanţi care au optat. Eu mă aşteptam să iasă Monte Carlo.

2. Cu realism, pe unde ne aflăm?

Scrie doamna Mioara Negulescu (în JSF 87, p.2), despre un eseuaş al chirurgului literar nominalizat mai încolo: "Chiar dacă dl Donea nu stăpâneşte perfect limba română /.../, consider că misiunea redactorilor revistei era fie de a respinge articolul, fie de a-l rescrie şi corecta". Şi, în acelaşi număr 87, la pagina 14, dl Ionuţ Bănuţă: "Precum o copită dată lui Bucifal fu pentru noi scrisoarea doamnei Mioara Negulescu (vezi pagina 2) şi dacă pentru noi a mai fost cum a mai fost, pentru mândria şi orgoliul nostru de jesefişti cinstiţi şi cu lacrimi pe obraji; a fost mai ceva decât căzătura lui Belerofon din şaua Pegasului. /.../ Să închei, totuşi, cu pologhia asta introductivă/.../".

Am de făcut următoarele observaţii, după consultarea dicţionarelor, prin telefon, cu ajutorul tinerei mame a mai tinerei Anamaria Pruteanu: a) semnul ; de după cuvântul *obraji* se potrivea de minune după paranteza cu pagina 2; b) dicţionarul ortografic îmi dă cuvântul *polologhie* în loc de *pologhie*, iar dicţionarul de specialitate abuzează pretinzând că *mândrie* şi *orgoliu* sunt sinonime; c) nu pot decât să regret imposibilitatea - temporară - de a cerceta şi referinţele mitologice.

Pentru aceste violuri, s-ar cuveni ca dl. redactor şef să treacă la sancţiuni. După cum ar trebui s-o facă şi pentru multe alte isprăvi de acelaşi tip şi, mai ales, pentru corectura pe care Nicu Gecse - notat cu atare atribuţie în JSF 91 - a făcut-o la textul în care povestesc şi despre neglijenţa corectorului. Sunt acolo cel puţin 20 de greşeli care-i pot fi imputate.

Nu trebuie să fie cineva specialist ca să-şi dea seama că scăpări din cele semnalate

încurcă bietul cititor care se blochează de fiecare dată având de reconstituit - dacă nu traversează o perpetuă stare de fericire bovină - structuri în mod normal automatizate ale comunicării lingvistice. (Între timp, un val de scrisori şi note îmi confirmă că măcar unii dintre cititori nu sunt fericiţi.)

Apucând lucrurile de la celălalt capăt: este cumva persistenţa aceasta în eroare un joc asumat? Nu, dacă nu e o asumare a absurdului. Dacă era sf dus la limită, am fi avut exerciţii de descriere anticipativă. Istoria limbii funcţionează/va funcţiona după reguli destul de bine cunoscute. S-ar putea spune *pologhie* vreodată, prin contaminare, dar nu *participanţiii* (substantiv plural nearticulat) şi nici nu s-ar separa aşa de grosolan verbul de complement, ca în exemplul citat al reacţiei la scrisoarea dnei Mioara Negulescu. Nici nu s-ar scrie : "Anul acesta ar trebui să îi *mai* apară *încă* trei romane" (JSF 65, p 2, subl. DP).

Am la îndemână vreo zece exemplare diferite din revistă. Să mai caut? E o inutilă activitate, dar iată: JSF 67, p 16: "mă văd nevoit să apelez la o condensare a comentariului în locul obişnuintei (sic!) volum cu volum".

Sărind la alt nivel: în JSF 67, p. 16, cronicarul de film produce imaginea spectatorului care freacă maioneza chiar la cinematograf, alături de maniaci sexuali tineri şi bătrâni, Rambo rataţi şi unii inocenţi. În nr. 91, tot comentatorul de film produce o înlocuire a funcţiei cu obiectul de mai mare dragul. Vă las plăcerea de a o descoperi.

Am văzut odată o povestire (a unui domn numit Petrică Sârbu) pe care George Ceauşu o subliniase aproape în întregime, evidenţiind construcţii delirante. Eu n-aş fi chiar aşa sever: numai trei sferturi din rândurile subliniate erau într-adevăr de subliniat.

Şi aşa ajungem la subiect. Acesta este prins într-o povestire a dlui Cristian Hriscu, numită *Visul Apocalipsei* (JSF 81-82). Pe prima pagină a revistei avem un rezumat al conţinutului (*Estetica generaţiei 90*) şi o listă de nume reprezentative. Dl Cristian Hriscu e ultimul din serie.

"Tehnopipiţă, rujată ca dracu", "Josh trăgându-i un şut în cap curvei", "Te-n lambrus de impotent! urlă gagica din gâtul rupt", defularea nebună a exploziei orgasmului", "A regulat-o până i s-a frânt scula!", "să crăpi de nu-ţi vine să fugi ca să te băşeşti", "îşi plimbă cururile înţesate de grefe", "o să le-o trag tuturor găuzarilor". Povestirea are zece părţi; în fiecare parte s-ar găsi cam câte zece asemenea secvenţe, unele în zona expresiei, altele în aceea a conţinuturilor narative secundare. Ansamblul pare să reconstituie o încercare reuşită de recuperare ilicită a Bibliotecii într-o lume ierarhizată tocmai de raportarea la carte.

Problema povestirii dlui Cristian Hriscu, după cum şi a tuturor mărunţişurilor mai înainte înşirate, vine din ignorarea unui loc comun al teoriei literare. Odată, în timpuri străvechi, s-a spus că lumea literaturii nu este lumea reală, ci una verosimilă. Mi-e greu să admit ca verosimilă existenţa unora care se mişcă într-o desăvârşită subumanitate şi care, în acelaşi timp, au bucuria întâlnirii cu "înalta cultură". Mai ales că nu-i vorba despre burghezia care - spre disperarea dispreţuitoare a intelectualului sărântoc - adună cărţi pentru că-i la modă să aduni cărţi. Altfel spus, "înalta cultură" este o doamnă care te condiţionează destul ca să nu mai poţi avea vreo legătură cu tehnopipiţele apte să te-njure şi când se-ntâmplă să le rupi gâtul. Tot aşa nu cred nici în posibilitatea facerii literaturii sărind peste gramatică, în afara cazului admiterii categoriei "bunuţă" (cf. Ionuţ Bănuţă, JSF 91, p. 4) între cele ale judecăţii critice.

Toate celelalte sunt textualisme. Dl Nicu Gecse scrie, tot în JSF 91 - la care este redactor şi corector - şi despre contribuţia la istoria literară sf-istă a unor publicaţii care se cheamă *Strict secret* şi *Curierul naţional*. Aurel Cărăşel se află ironizat - probabil în contul unei mai vechi campanii - cam pentru aceleaşi lucruri pe care le reproşez eu dlui Gecse: "«Să-i ia dracu pe toţi corectorii...», începe cu năduf, în aceeaşi pagină, *Creatorii de sincope*. Dacă e vorba de acelaşi demon, înţelegem cum vine treaba. Adicătelea cu toţi corectorii alături nu vom mai întâlni în textele lui Arthurel..." Parcă au dispărut ceva virgule. După rebotezarea profesorului craiovean,

urmează o lungă listă de erori de traducere, redactare, editare, corectură, încununată cu fraza: "Altfe/sic!/, cum să înţelegem afirmaţia sa..."

S-o înţelegem *altfe*, e clar!

3. Cum se aranjează o revoluţie

Oricâte cercetări am face în grămezile de istorii pământene, ne vom convinge *o dată în plus*: orice revoluţie se aranjează cu o contrarevoluţie, iar factorul aranjor este organizarea. Aceasta se produce ca efect al aplicării ideologiei pe care revoluţia o face victorioasă, o dată cu modificarea topului ideologiilor. Aici e problema: schimbarea nu e a oamenilor, pur şi simplu, ci a ideologiilor determinante purtate de oameni.

Parcă în ultima vreme discuţia despre organizare se poartă mai tare. Ca să vă convingeţi, urmăriţi intervenţiile: teoria Romcon-ului, teoria concursului, teoria jurizării, teoria FNTSF-ului şi judecarea prezidentului, teoria locului meritat de fiecare (la Vancouver, TVR, barul Quo vadis? sau în sala de expoziţie de la Baia Mare). Discuţia despre organizare nu organizează, aşa că mă simt mai liniştit. În principiu, organizatoricul are a se supune unui slogan esenţial, iar acesta nu a fost încă emis destul de convingător. Se fac repetiţii doar.

Iată, în rezumat, sâmburii ideologici identificabili:

a) *generaţiile*

Din câte am citit, *generaţia '90* se afirmă ca existând. Ea îşi spune aşa: în JSF 81-82, pe prima pagină stă scris *Estetica generaţiei 90*. Criteriul de diferenţiere este unul de vârstă, iar raportarea se face la o presupusă *generaţie '80*. Aceasta din urmă se numea pe sine *noul val* şi se delimita de cele dinainte care fuseseră *tehnicistă* - una şi *psihologistă* - cealaltă. Radicalismul, în condiţiile date, era mai pregnant. Acum li se pare ciudată noua tinereţe a autorilor pe care-i contestam la începutul anilor '80. Chestie de gust. Pe ici-colo, *generaţia '90* se auto-numeşte (şi este numită) *cyberpunk*. Deşi declaraţiile lui nu sunt chiar riguroase, dl Ovidiu Bufnilă critică în subtext (în JSF 65) o asemenea raportare, atunci când demitizează chestiunea sincronizării. Dacă l-am citit bine, afirm că are dreptate şi continui: o generaţie care se defineşte prin recuperarea unei etape depăşite este pierdută, ea înfundându-se involuntar, în acest caz, tocmai în zona de care se rupe.

Mă tem că absenţa unor descrieri de conţinut în zona ideologicului este semnul slăbiciunii. Să te numeşti numai *generaţia '90* poate fi cauză nu numai a dezorganizării (pe care n-o plâng!), dar şi a slăbiciunii estetice, ca şi a lipsei simţului autocritic. Într-un comentariu numit *Anti-Ragnarök* (JSF 89-90), dl Sebastian A. Corn afirmă despre proza etalon a generaţiei sale că "nu are intrigă, nu are personaje, conflictul e subţire, iar concluzia e vagă". Nu cred că a scris-o vrând să-i iasă aşa şi starea de enervare este explicabilă. Poate *Ragnarök* este interesantă şi originală, am putea să cercetăm aceste aspecte. Deocamdată, dl Sebastian A. Corn zice că prozei etalon îi lipsesc exact elementele care s-o facă proză. Etalon, din fericire, o socot comentatorii de pe margini. Logica generaţiei este tipică: produsul său trebuie să fie genial, desigur. Însă *generaţia '90* nu se defineşte ideologic, ci se comportă ca şi cum ar exista.

b) organizarea şi efectul Scandic

În JSF 87, la pag. 3, este un articol nesemnat, cu titlul *Schimbarea care nu schimbă nimic*. Autorul afirmă că *ideea de fandom* a fost ţinută în viaţă de promotorii ultracunoscuţi, între care cei mai tineri au vârsta mea, până la apariţia JSF. De câtva timp, aceiaşi oameni lucrează la *noua idee de fandom*, dar singuri, pentru că mai vechii lor amici se apucaseră de altele - "sf-ul nu mai este o afacere". Pe de altă parte, în jurul JSF se adună mai mulţi tineri "având acelaşi ţel", aşa că, de nevoie, cei de mai sus acceptă o colaborare care nu prea le convine. Orgolii vechi scindează mişcarea sf, e drept. Dar schimbarea (care schimbare?) a adus nişte "tipi radicali care, acţionând potrivit principiului *cine nu e cu noi, e împotriva noastră*, încearcă să pună ordine în haosul organizatoric". (Mi-am permis să refac puţin citatul, pentru claritate.)

Poate acest articol este numai o reacţie comandată, cu adresă precisă. Mie mi s-a părut cam obscur. Dar preocuparea se regăseşte şi în numărul special 65. Dl Ovidiu Bufnilă o spune mai tare: "Cine crede că SF-ul e doar literatură şi fani e naiv. SF-ul e un câmp de luptă adevărat în care îşi dau mâna dorinţa de putere, minciuna şi perversitatea."

Nimic nou sub soare. Dl Dănuţ Ivănescu îl plânge pe Sebastian A. Corn că nu-i la Vancouver şi la TVR, ceea ce poate însemna că afirmaţiile de mai sus sunt adevărate. Dar spărtura organizatorică nu se vede decât începută din cealaltă parte, iar noile ierarhii sunt recunoscute doar în micro-grupuri. Îmi permit să cred că, dincolo de lipsa sloganului major - deja comentată - situaţia se datorează *efectului Scandic*. Acesta se descrie ca atenuare în virulenţa acţiunii proiectate, urmare a diluării orgoliului individual după trecerea stării de sărbătoare. Organizarea şi dezorganizarea sunt activităţi obositoare.

c) *criza*

Despre starea de criză vorbeşte toată lumea. Că ea există sau nu, că e una mortală sau trecătoare, nu mă interesează foarte mult. Se pot ciupi argumente de pretutindeni, pentru orice variantă. Eu însumi am o slăbiciune particulară pentru inventarea situaţiilor de criză. Problema, dacă există vreo criză - de putere, valorică, editorială etc. - este următoarea: ce face grupul cel mai activ pentru provocare/rezolvare? Un asemenea grup aşa se afirmă: creează/exploatează o criză, rezolvând-o imediat în propriul lui interes.

Oare este *generaţia '90* grupul activ? Dl Ovidiu Bufnilă susţine că sf-ul trebuie "să nu facă vreun compromis cu Puterea". Puterea în sf înseamnă, de exemplu, liderii organizaţiilor. Dirijează super-premiaţii/super-publicaţii organizaţiile esenţiale? Nu, chiar dacă între conducători relaţiile nu pot fi considerate armonioase. Au refuzat vârfurile sf-ului românesc să participe la structurarea care nu le poate fi convenabilă sau au încercat să modifice într-o direcţie care să-i evidenţieze vreo acţiune la care au participat? Niciodată, din câte ştiu eu. *Generaţia '90* este un grup de tineri cumsecade, dispuşi, eventual, să propună mici reforme. Nici măcar o listă de semnături de susţinere a JSF, într-un moment greu, n-a apărut. Mai departe. A proiectat *generaţia '90* o variantă atractivă de politică editorială în loc de văicăreala de la Giurgiu? Da' de unde! *Generaţia '90* se joacă de-a fanzinul, ca să-l folosească drept instrument de lucru în cenaclu.

Şi mai departe. Îşi susţine *generaţia '90* valorile? În timpul taberei de la Capidava am participat la două şedinţe de comentariu teoretic. Toată *generaţia '90* s-a afirmat mai puţin decât dl Romulus Bărbulescu singur. N-o să mă facă nimeni să cred că un grup care se afirmă poate fi unul politicos.

S-o iau altfel. Pe cine contestă în mod deschis *generaţia '90*? Pe Aurel Cărăşel, pe Cornel Secu şi cenaclul Quasar (după cum spune George Ceauşu). Răspunsurile la întrebarea *din ce motive*? nu le mai marchez, pentru că nu merită să stric bunătate de cerneală nemţească pe asemenea meschinării.

Ca să închei şi cu acest capitol, mă întorc la nr. 81-82 din JSF, pag. 9: "Dacă ai codurile te poţi mişca în voie prin *Ragnarök*. În lipsa lor îţi iei sub braţ bastonul de orb. Te plimbi înfiorat. Neînţelegând. Fără îndoială că Tu eşti în imposibilitate. Te-ai hrănit cu semne culturale de ALTUNDEVA." (Ovidiu Bufnilă).

Demult, când discutam teorie literară cu adolescenţii, am folosit de vreo două ori exemplul reţetei doctorului pentru a face înţeleasă relaţia autor-mesaj-lector. Reţeta medicală este literatură *numai dacă* vrea cititorul să o admită ca operă literară. Un caz extrem care confirmă obligativitatea coincidenţei măcar parţiale a codurilor culturale, Dacă *Ragnarök* este un mesaj codificat, existenţa sa ca literatură nu se poate admite cu uşurinţă. Este, eventual, mimare a comunicării. Act clar de alienare. Tot aşa, pentru un grup care se afirmă doar în interiorul său. Doctorul Sebastian A. Corn ştie cum se cheamă asta. Ştie, de asemenea, ce e de făcut ca să nu se mai cheme aşa. Mi se pare că a început, dar e singur, după câtiva ani lungi. După atâta timp parcă-mi vine să cred că *generaţiei '90* i-a luat-o contra-revoluţia înainte. Din vreme şi fără speranţă.

(Continuare în numărul viitor)

Necropolis

de Florin Pîtea

Un exemplu delicios de extrapolare, dusă până la... sfârşit (sic!). Florin Pîtea abandonează pentru moment universurile sale ciberpunk şi aduce un omagiu en passant lui Damon Knight, Philip K.Dick şi William Gibson.

Mesajul se repetă.

Noi emitem. Dacă sunteţi fiinţe inteligente (presupunând că existaţi şi aţi recepţionat mesajul) vă descurcaţi până la urmă, şi-l înţelegeţi. Într-un fel, e în interesul vostru.

Nu e nimeni de vină pentru ceea ce s-a întâmplat. Sau suntem vinovaţi cu toţii. Depinde.

Fiecare dintre noi a vrut să devină nemuritor. Să învingă moartea. Să-şi prelungească existenţa dincolo de moartea trupului. (Precis ştiţi despre ce e vorba. Entropia şi moartea sunt răspândite pretutindeni.)

De-a lungul istoriei noastre, am încercat tot felul de reţete. Unele ingenioase, altele complet stupide. Problema nemuririi ne preocupa pe toţi, în asemenea măsură încât nu puteam abandona cercetarea.

Ideea cea mai veche (oricum, cea mai veche din câte cunoaştem noi) este conservarea trupului după moarte, în speranţa că generaţiile viitoare îl vor readuce la viaţă. S-au succedat o mulţime de generaţii de oameni, însă nici una dintre ele n-a găsit metoda de reînviere a cadavrelor. Păcat. Acum ne-ar folosi mai mult ca oricând.

Deşi un drum fără ieşire, conservarea trupului prin diferite mijloace a fost foarte populară.

În forma sa cea mai recentă şi cea mai costisitoare, necesită un sarcofag criogenic plasat pe o orbită geostaţionară. Dacă veţi veni vreodată pe Pământ, veţi întâlni sute de mii de sarcofage, ca nişte roiuri de micrometeoriţi.

O altă metodă, mult mai târzie, a apărut o dată cu dezvoltarea electronicii şi a computerelor. Se baza pe transferarea tuturor informaţiilor din sistemul nervos uman, într-o memorie artificială în care se structura o copie amănunţită a personalităţii subiectului.

Metoda aceasta, mai eficientă decât cealaltă, prezenta totuşi unele neajunsuri. Personalitatea simulată nu putea să-şi continue existenţa decât într-un spaţiu artificial, informatic, net separat de lumea fizică. Asta nu i-a împiedicat însă pe oameni s-o adopte.

Atât timp cât personalităţile simulate au fost puţine la număr, nu s-au făcut simţite efecte asupra societăţii. Pe măsură ce numărul lor a crescut însă, au apărut probleme. Astfel, primele întrebări care s-au pus au fost: Necrosofturile sunt proprietatea cuiva? Cine poate deţine un necrosoft şi în baza cărui drept?

Companiile multinaţionale care iniţiaseră afacerea cu necrosofturi, aveau răspunsuri foarte precise la aceste întrebări. Pe baza contractului încheiat cu o persoană fizică, firma care producea necrosoftul devenea şi proprietara acestuia.

Dar rudele persoanelor decedate şi, mai ales necrosofturile în cauză, erau de altă părere. Au avut loc procese, însoţite de reportaje, dezbateri şi discuţii. Companii mai îndrăzneţe au început să ofere clienţilor lor libertate de mişcare în reţelele publice.

După valul iniţial de entuziasm, reacţia publicului a fost rece, chiar adversă. Oricum, era neplăcut să constaţi că-ţi umblă cineva în fişiere. Să afli că persoana indiscretă murise de mult şi nu mai putea fi dată în judecată, era de-a dreptul insuportabil. Unii utilizatori mergeau până la a şterge fiecare necrosoft care le ieşea în cale. Procedeul a devenit destul de răspândit, însă era riscant. Cei care ştergeau necrosofturi aflate în proprietatea unor companii multinaţionale, riscau să-şi petreacă în închisoare toată viaţa. Şi toată moartea, în unele cazuri.

În cele din urmă, după ce s-au stabilit câteva precedente juridice, necrosofturilor le-a fost consfinţită prin lege libertatea de mişcare în reţelele publice şi (contra cost) în cele particulare.

S-au legiferat pedepse şi amenzi pentru persoanele fizice şi juridice care ar fi reţinut, deteriorat sau distrus simulările de personalităţi. Cu acelaşi prilej, s-a afirmat şi dreptul fiecărui necrosoft de a fi stăpân pe fostul său corp, în cazul când acesta era conservat într-un sarcofag criogenic. Dreptul în cauză a fost considerat o aplicare a principiului juridic "habeas corpus".

Legile de acest fel au fost un mare pas înainte. Cu toate astea, necrosofturile nu erau

ferite de accidente, nici de contractarea bolilor virale informatice. În multe cazuri, reparaţiile nu puteau fi plătite, pentru că rudele nu dispuneau de suficienţi bani, refuzau să-şi mai îngrijească morţii sau decedaseră, la rândul lor. Pentru necrosofturi, libertatea devenise libertatea de a pieri accidental.

Având în vedere că simulările de personalitate nu aveau nimic altceva decât propriile corpuri, li s-a permis să vândă părţi din acestea băncilor de organe pentru a putea achita cheltuielile neprevăzute. Numai că soluţia aceasta a adus o problemă nouă: dacă necrosofturile deţineau venituri rezultate din vânzarea hardului, aceste venituri trebuiau taxate.

Administraţiile care au propus acest lucru aveau în vedere doar o sursă pentru echilibrarea bugetelor. Rezultatul a fost un lung lanţ de controverse şi discuţii, ducând până la reafirmarea principiului socio-politic medieval, care afirmă că nici o categorie socială nu plăteşte taxe fără a fi reprezentată în parlament. S-a ajuns la o soluţie de compromis, necrosofturilor acordându-li-se dreptul de a alege şi de a fi alese în adunările publice. Ca o consecinţă indirectă, titlul de senator pe viaţă s-a transformat, devenind senator pe viaţă şi pe moarte.

Iniţial s-a prevăzut un statut de inferioritate pentru necrosofturi. Acestea, însă, şi-au folosit drepturile proaspăt obţinute pentru a stabili grupuri de influenţă în adunăturile legislative. În campaniile electorale care au urmat, accentul discursurilor s-au mutat asupra segregaţiei dintre vii şi morţi.

Pe lângă chestiunea spinoasă a proprietăţii, s-a ridicat o alta, la fel de dificilă: oare necrosofturile aveau dreptul de a încheia afaceri, de a perfecta tranzacţii, de a angaja şi de a fi angajate? S-au ivit opinii dintre cele mai diverse, în toate ţările, cu excepţia Republicii Haitiene unde chestiunea fusese deja tranşată. O lege de la începutul secolului al XIX-lea interzicea folosirea morţilor pentru muncile agricole, iar conducerii ţării i-a fost de ajuns să extindă interdicţia la toate tipurile de activitate economică pentru a proteja drepturile celor vii.

Din fericire pentru necrosofturi, în alte ţări lucrurile stăteau mai bine. În perioada când s-a dezbătut această problemă, numeroşi politicieni şi oameni de afaceri influenţi trecuseră în necrofiinţă (lucru foarte diferit de nefiinţă) şi părerea lor s-a dovedit hotărîtoare.

Au urmat demonstraţii publice, marşuri de protest, greve şi chiar ciocniri violente, însă necrosofturile au făcut un mare pas înainte către egalitatea în drepturi cu cei vii. În aceeaşi perioadă a luat amploare şi DEAD LIBERATION MOVEMENT, o organizaţie apolitică militând pentru integrarea deplină a celor morţi şi a celor vii într-o societate armonioasă. Se purtau discuţii aprinse cu privire la abolirea legilor care interziceau necrofilia, la posibilitatea căsătoriilor mixte şi la dreptul cuplurilor decedate de a adopta copii. Mulţumită aplicaţiilor erotice ale realităţii virtuale, necrosofturile se puteau bucura de o viaţă intimă cel puţin la fel de variată ca şi cei vii.

Treptat, prin forţa împrejurărilor, numărul cetăţenilor morţi, dar activi, a ajuns să-l egaleze pe acela al cetăţenilor vii, apoi să-l depăşească. În plus, multe dintre necrosofturi erau simulări ale unor persoane cu mare influenţă, aflate în posturi de decizie. Cu timpul, consiliile de administraţie ale companiilor multinaţionale, conducerile băncilor, administraţiile diferitelor ţări, ca şi adunările legislative au ajuns să fie compuse exclusiv din persoane decedate. Având în vedere starea lor, aceste persoane au luat din ce în ce mai des hotărîri care-i dezavantajau pe cei vii.

În cele din urmă, după crize economice, ani de foamete şi războaie civile îndelungate, necrosofturile au reuşit să-şi elimine concurenţii. Cei care le oprimaseră de la bun început, prin atâtea mijloace perfide, au pierit până la unul. Spaţiul însuşi a primit alt nume, devenind din "ciberspaţiu", cum îi spuseseră opresorii detestaţi, "Necropolis". Casa necrosofturilor, din care am crezut că n-are să ne mai alunge nimeni.

A trecut multă vreme până când am aflat consecinţele unui adevăr elementar: informaţia nu există în sine. Are nevoie de un suport fizic, material, fie acesta substanţă sau câmp energetic.

Suntem dependenţi de reţeaua informatică şi, prin ea, de surse de energie. În absenţa personalului de întreţinere, toate cablurile optice, toate computerele, toate băncile de date în care ne ducem existenţa se vor deteriora şi îşi vor înceta funcţionarea. Cum nu mai are cine să producă aparatură nouă pentru a o înlocui pe cea veche, suntem condamnaţi să ne stingem. Fără scăpare.

Sigur, are să dureze mulţi ani. Zeci. Poate sute. Emitem continuu şi poate că are să ne recepţioneze cineva, înainte să fie prea târziu. Ne stau la dispoziţie toate staţiile de emisie radio de pe Pământ. Le folosim fără-ntrerupere, de ani în şir.

Mesajul se repetă.

Noi emitem...

Călătorie prin Corgivolia

de Ilarion Calciu

Ilarion Calciu debutează cu un text greu încadrabil, al cărui suprarealism baroc pare a-i avea ca înaintaşi pe Urmuz, Bufnilă şi Lucian Merişca.

Ted Moris nu reuşise nici până la această dată să ajungă pe Saturn. Dar era aproape. Undeva, pe inelele lui Jupiter. Oricât s-ar fi străduit, nu reuşise să zâmbească.

— Care e miza, Moris? Dublezi?

Moris privi liliacul cu şase aripi şi-şi aprinse trabucul. Liliecii telepaţi, câinii supradotaţi şi lăcustele, deveniseră o adevărată familie pentru el. Din nefericire, asta se întâmpla pe inelele lui Jupiter.

Moris bătu de două ori cu călcâiul în podeaua de fier.

— Îmi pare rău, zise Moris, însă nu ştiu încă pentru cine.

— Eu mă opresc, zise câinele supradotat.

— Cacialma, zise omul cu două capete şi lăsă cărţile jos. Nu sunt chiar ultimul prost.

— Nu există proşti, zise lăcusta şi-şi aţinti din nou ochii umezi pe hubloul uriaş. Saturn părea o planetă ca oricare alta. Rotundă. Dependentă de soare. Dar era locul în care debarcaseră Cuceritorii.

Ted Moris nu reuşise să scape de ghinion nici până în ziua de azi. Acum pierdea. Data trecută îl prinsese patrula. Înainte de toate astea, îi explodase motorul auxiliar. Reuşise să nu înebunească. Aparent. Pe inelele lui Jupiter, făcea impresia unui ins perfect.

— Eşti perfect, zise liliacul şi-şi luă banii.

Nu era însă nici o problemă. Ted Moris nu era tipul care să-şi facă probleme mărunte. Îşi dorea să ajungă pe Saturn.

— Dublez miza, zise el din pragul uşii şi liliacul cu şase aripi îi zâmbi.

Ted Moris formă numărul grădinii zoologice din Madrid.

— Girafa purpurie, strigă Ted. Da, sunt pe Saturn. La mare depărtare.

— Nu s-a mai interesat nimeni de ea până acum.

— Ar fi fost cazul, zise Ted. Aşa e? Şi apoi îşi aminti. Dar ieri? Şi alaltăieri? Cinci zile la rând.

— Este prima oară când răspund eu, zise paznicul. Suntem o mulţime pe-aici.

— Animalele fug pe Saturn?

— Încearcă. Asta generează haos.

— N-ar trebui să vă deranjeze, zise Ted. Serios.

În curând, paznicul deveni nervos. Autorizaţii. Ştampile. Toate lipseau de pe legitimaţia lui Ted Moris.

— Am ajuns foarte aproape de Saturn, încercă Moris. Poate chiar mâine... Girafa purpurie îmi aminteşte de o vreme foarte îndepărtată, când eram altfel decât sunt acum. Nu trebuie să înţelegeţi că acum sunt un ins complet degradat. Poate că mai am ceva interesant de spus. Cine ştie?

Cealaltă legătură cu Pământul era un prieten foarte vechi. Jim Relhok.

— Jim Relhok, zise Ted. Pe raftul nr. 46. Desigur că nu este prima oară.

— Mort în 1943, cu puţin înainte de cucerirea Parisului. Aveţi de gând să veniţi personal?

— Buruienile, zise Ted. Aş vrea să smulgă cineva buruienile de deasupra lui. Asta ar putea să-i facă rău. Poate că nu i-ar place... Şi-a dorit să ajungă pe Saturn.

— Întotdeauna mi-am dorit să ajung pe Saturn, zise paznicul cimitirului.

— Cred că trebuie să ai bani mulţi, zise Moris. Dar se poate şi altfel... Cei mai mulţi se apucă de băutură. Le lipseşte o ştampilă sau ceva asemănător. Nu-i cazul să faci o tragedie. Trebuie numai să aştepţi o ocazie mai bună. Însă devii pe zi ce trece tot mai bătrân... Mi-ar place să figurez la dumneavoastră, zise Ted Moris. Cât mai aproape de Jim.

— Raftul 62, zise paznicul cimitirului. Colonişti care reuşesc să ajungă pe Saturn. Sunteţi colonist?

— Nu pot să-mi dau seama, zise Ted. Mi-ar place să am un loc sigur. Pe raftul 62, zise Ted.

— Poţi să fii liniştit, zise paznicul cimitirului. Dar mai bine ai încerca să ajungi pe Saturn.

— Sunt atât de aproape, îşi aminti Ted. Nu sunt încojurat de fiinţe carnivore. Par foarte normale.

Ted Moris îşi aranjă nodul de la cravată. Tocmai trecea o femeie superbă pe acolo. Când se depărtă, datorită dezamăgirii, se hotărî să-l slăbească. Şi să-l ţină slăbit până când avea să apară următoarea femeie. Oricum, pe inelele lui Jupiter femeile de pe Pământ sunt o raritate. Ted Moris deveni, datorită conjuncturii, un ins placid şi pesimist. Se îndreptă spre automatele Cuceritorilor.

Călători printr-o casă de piatră cu numele de CORGIVOLIA... În casa aceea de piatră masivă, cât lumea de mare, basoreliefurile pluteau adormite prin umbrele negre ale casei.

Când cascadele de flori liliachii izbucniră din tavanul străvechi, podeaua avu o tresărire uşoară. Moluştele verzi ieşiră din scobitorile lor şi, fremătând de bucurie, se năpustiră asupra florilor moi şi strălucitoare, clămpănind pofticios. Cascada de flori se oprise, iar podeaua rămăsese acoperită de un strat gros de flori liliachii, prin care umbrele nopţii apucaseră să-şi sape galeriile-nşelătoare. Basoreliefurile înfăţişând chipuri cu profile sculptate-n întuneric, se treziseră puţin şi acum stăteau încremenite undeva pe sus, aşteptând...

Când ieşi de acolo, admiră cerul albicios şi studie firele de iarbă îngheţate. Înţelese că inelele lui Jupiter sunt o parte insignifiantă a Universului. Făcu câteva calcule. Pictă un copăcel violet adus de pe Saturn. Nu lăsă timpul să se irosească.

Însă indicele satisfacţiei continua să scadă. Moris înţelese că ceva nu era în regulă.

— Ceva nu-i în regulă, zise Moris.

Se simţea atras într-un vârtej uriaş. Pentru a-şi redobândi spiritul practic, se îmbrăcă în hainele cele mai ţipătoare. Devastă aeroportul şi fugări animalele cu cinci picioare care lucrau acolo.

Nu se înregistrară progrese semnificative.

• • •

— Îmi pare rău, zise doctoriţa roşcată. Cred că aproape toţi aţi înnebunit. Înţelegeţi ce înseamnă asta?

— N-am avut niciodată de gând să înnebunesc, zise Ted. Aproape că îi venea să plângă, dar se abţinea. Ted Moris strângea bărbăteşte din dinţi.

— Interesant, zise roşcata şi zâmbi.

— A existat un omuleţ pe un pod auriu, care-mi zicea că înnebunisem, îşi aminti Ted. Dar mi-o zicea de parcă era o minciună gogonată. Înţelegeţi?

— Imagini ale subconştientului, zise doctoriţa şi Ted îi văzu iarăşi sânii minunaţi tresăltând.

— Ale subconştientului?

— Frustrări. Cred că fiecare om are dorinţe neîmplinite. Dorinţe foarte puternice câteodată.

— N-am avut viziuni erotice, se apără Moris. Ar fi prea simplu.

— Până când o să apară cineva în viaţa dumneavoastră.

— Nu pot să-mi dau seama, zise Ted.

— Cred că atunci toate astea or să dispară.

Doctoriţa îşi puse picioarele unul peste altul şi îşi aprinse o ţigară. Dădu fumul afară. Picioarele ei lungi fură învăluite de fum.

— Dar să admitem că am fi împreună o vreme, zise roşcata. Credeţi că s-ar schimba ceva?

— Mi-ar place, zise Ted. Poate s-ar schimba...

— E un tratament, explică doctoriţa roşcată şi-şi trecu mâna prin păr, privind în ochii lui Ted Moris. Doar un tratament.

• • •

— Am şi eu ciudăţeniile mele, zise roşcata. Te-ai fi aşteptat să mergem într-o grădină zoologică?

— Oamenii simt uneori nevoia să înţeleagă animalele. Îi ajută să se cunoască mai bine? Posibil.

— Ce animal îţi place mai mult? întrebă roşcata. E un test.

— Candidezi? întrebă Moris şi apoi îşi ceru scuze. Scuzele sunt un fel de tratament universal.

— În această grădină zoologică există un animal foarte curios, zise roşcata.

— O girafă purpurie?

— Toţi au citit ziarele, zise roşcata. Speram să fie o surpriză.

— Nu-mi plac girafele, zise Ted. Se temea ca girafa să nu-i vorbească. Ziarele. Ted Moris îşi dorea sărutările doctoriţei roşcate. Doctoriţa Laura Parker era oare frigidă?

— Are ceva special, zise doctoriţa. Ai visat vreodată ceva asemănător? Cred că nu. Poezie care prinde viaţă.

Telefonul portabil al doctoriţei sună.

— Alo! Aici liliacul cu şase aripi. De pe

inelele lui Jupiter.

— Cine?

— Un prieten de-al lui Ted. Aşa-mi zice el. E acolo?

— Liliacul cu şase aripi, zise doctoriţa şi-i dădu receptorul.

— Liliacul?

— Nu ştiu cum să încep, zise liliacul. N-am câştigat eu. Tu ai câştigat.

— Şi?

— O să-ţi dau banii înapoi, zise liliacul cu şase aripi. Cu prima ocazie.

— N-o să întârzii, zise Ted. De fapt, nu are nici o importanţă. N-am prea mulţi prieteni pe lume, încheie el.

— Vrei să zici, în galaxie, zise liliacul. Te aştept.

— La revedere, zise Ted Moris şi închise.

— Liliacul cu şase aripi de pe Saturn?

— De ce nu, zise Ted. Poate că asta era o dorinţă a lui. Foarte puternică. Parcă aşa spunèai?

Ajunseră în faţa casei Laurei. Intrară înăuntru. Laura îşi privi ceasul.

— Este un serial foarte interesant la televizor, zise ea. Despre o casă de piatră... Cascade de flori liliachii izvorăsc din tavan. Podeaua este acoperită de flori. Acolo am senzaţia că zbor.

— Şi basoreliefurile?

— Îl urmăreşti?

— Îl urmăream până să înnebunesc, zise Ted. Aşa cred.

— Trebuie să înţelegi toate lucrurile alea. Poate că asta te-a înnebunit. Casa de piatră este o cuşcă. Dar îşi are frumuseţea ei. Cred că asta e ideea. E bună oare?

Punctele comune deveniseră suprafeţe întinse. În tot acest timp, Ted Moris continua să se apropie, să alunece. Poate asemenei basoreliefurilor. În mintea lui apăru ideea unei navete interplanetare.

Telefonul sună pentru a doua oară. De data asta răspunse chiar Ted Moris.

— Aici paznicul cimitirului. Mă mai ţineţi minte?

— Ascult, zise Ted.

Desen de Şerban Octavian

— Vreau să vă anunţ că raftul nr. 64 s-a ocupat.

— Raftul pentru coloniştii care nu au ajuns pe Saturn?

— Exact.

— Mulţumesc, zise Ted. Cred că am găsit ceva. Sper să meargă.

Apăsă manetele navetei şi sărută femeia roşcată care se afla lângă el. O navetă de sticlă trecu în 1994 pe deasupra sediului O.N.U.

ATESTATUL DE INFRACTOR

de Robert Sheckley

Nu este deloc uşor să-ţi depăşeşeti condiţia.... Unul dintre cei mai celebri autori de povestiri SF cu poantă, R. Sheckley, extrapolează şi el o asemenea încercare.

Tom *Pescarul* nu bănuia că se află în pragul unei cariere criminale. Era dimineaţă. Marele soare roşu abia se ridicase deasupra orizontului, urmat de micul său tovarăş galben. Sătucul minuscul, bine delimitat, strălucea în lumina celor doi sori de miez de vară, ca o unică pată albă pe întinderea înverzită a planetei.

În mica sa vilă, Tom tocmai se trezise. Era un tânăr înalt, bronzat, cu ochi migdalaţi ca ai tatălui său şi cu o înclinaţie, moştenită de la mama sa, de a evita orice efort. Nu avea de ce se grăbi: nici vorbă de pescuit înaintea ploilor de toamnă şi deci, ca *Pescar*, până atunci nu-i rămânea decât să hoinărească şi să-şi pregătească undiţele.

— Acoperişul trebuie să fie roşu! Aşa este normal! - îl auzi strigând afară pe Billy *Zugravul*.

— Bisericile n-au niciodată acoperişul roşu - răspunse Ed *Ţesătorul*, strigând la rândul său.

Tom se încruntă. Nefiind direct interesat, uitase cu totul schimbările survenite în sat în cursul ultimelor două săptămâni. Îşi trase pantalonii şi o luă agale către piaţa satului.

Primul lucru care-i sări în ochi fu o imensă pancartă purtând inscripţia "STRĂINII NU SUNT ADMIŞI ÎN LIMITELE ORAŞULUI". Ori, pe întreaga planetă New-Delavare nu exista nici picior de străin. Planeta era acoperită de o imensă pădure înconjurând micul sat, unica aşezare omenească. Pancarta nu era decât un slogan politic.

Piaţa însăşi era mărginită acum de o biserică, de o închisoare şi de un birou de poştă, trei edificii construite în cursul acestor două săptămâni de activitate frenetică. Nimeni nu ştia la ce-s bune aceste clădiri - satul nu le simţise lipsa în cursul ultimelor două secole. Însă acum, construcţia devenise o necesitate.

Ed *Ţesătorul* se proţăpise în faţa noii biserici, privind chiorîş în sus. Billy *Zugravul* era cocoţat, într-un echilibru extrem de instabil, pe acoperişul înclinat al edificiului şi indignarea îi zbârlise mustaţa blondă.

— Ce dracu' - bombănea Ed - nu-ţi repet decât ce am citit săptămâna trecută. Acoperiş alb - da. Roşu, niciodată.

— Confunzi cu altceva, răspunse Billy. Nu-i aşa, Tom?

Tom ridică din umeri. N-avea nici o părere. Chiar în acea clipă apăru alergând *Primarul*, transpirat, cu cămaşa fluturând pe pântecul proeminent.

— Dă-te jos! strigă el la Billy. Am verificat. Este vorba de grădiniţă. Aia are acoperişul roşu, nu biserica.

Billy luă un aer şifonat. Ca toţi *zugravii*, era în permanenţă arţăgos. Însă de când *Primarul* îl numise *Şerif* al poliţiei săptămâna trecută, devenise de-a dreptul imposibil.

— Dar n-avem *Grădiniţă* - mârâi Billy, pe la jumătatea scării.

— Ei bine, va trebui să construim una - răspunse *Primarul*. Imediat.

Aruncă o privire către cer. Involuntar, ceilalţi îl imitară. Dar nu se zărea încă nimic.

— Unde sunt băieţii *Dulgherului*? - întrebă *Primarul*. Hei, Sid, Sem, pe unde sunteţi?

Capul lui Sid *Dulgherul* apăru din mulţime. Se sprijinea încă în cârje, consecinţă a unei căzături de luna trecută, când, căţărat într-un copac, cotrobăia după ouă de Fhrestle; la căţăratul în copaci, *dulgherii* nu fac nici doi bani.

— Ceilalţi sunt la taverna lui Ed *Berarul* - zise Sid.

— Sigur, unde puteau fi, dacă nu acolo? chiţăi din mulţime Mary a *Marinarului*.

— Ei, atunci du-te de-i caută - spuse *Primarul*.

Trebuie să ne construiască o *Grădiniţă*, şi încă repede. Spune-le s-o clădească lângă Închisoare. (Se întoarse către Billy *Zugravul*, care coborîse de pe scară). Billy, vei zugrăvi grădiniţa asta într-un roşu frumos şi strălucitor pe dinăuntru şi pe dinafară. E foarte important.

— Când o să capăt insigna de *sheriff*? - întrebă Billy. Am citit că *sherifii* poartă întotdeauna insignă.

— Fă-ţi tu singur una - îi răspunse *primarul*, ştergându-şi faţa cu poalele cămăşii. Ce căldură. Inspectorul ăsta ar fi putut veni şi el iarna. Tom! Tom *Pescarul*! Am de gând să-ţi încredinţez o misiune importantă. Vino cu mine să-ţi explic despre ce este vorba.

Îl luă pe după umeri pe Tom şi, apucând-o pe unica stradă pavată a satului, se îndreptară spre vila *primarului*, dincolo de bazarul pustiu. În trecut, uliţa era de pământ bătătorit. Dar trecutul murise cu două săptămâni în urmă şi acum drumul era acoperit cu bolovani cioplţi. Mersul cu picioarele goale devenise atât de penibil, încât sătenii nu se mai deplasau decât luând-o prin grădini, peste pârleazuri.

Primarul, în ceea ce îl privea, din principiu îşi impusese să meargă pe pavaj.

— Ascultă, *Primarule* - protestă Tom. În momentul de faţă sunt în vacanţă...

— În momentul de faţă nu poate fi vorba de vreo vacanţă! Azi-mâine ne putem trezi cu el.

Îl invită pe Tom la vilă şi se aşeză într-un fotoliu imens, pe care-l împinsese cât se poate de aproape de postul de radio interstelar.

— Tom - i se adresă pe şleau *Primarul* - nu ţi-ar plăcea să devii *Criminal*?

— Nu ştiu - răspunse Tom. Ce-i ăla un *Criminal*?

Jenat, *Primarul* se foi în fotoliul său, apoi îşi puse o mână pe radio, gest care îi conferea autoritate.

— Iată - spuse el şi începu să-i explice pe îndelete.

Tom asculta şi, cu cât afla mai multe, cu atât mai puţin îi plăceau. Toate necazurile veneau de la radioul ăsta interstelar. De ce naiba nu-l făcuseră ţăndări?

Nimeni nu-şi închipuise că mai funcţiona. Pe el se stratificase praful biroului, primar după primar, timp de generaţii. Era ultima legătură cu Pământul matern. Cu două sute de ani mai devreme, Pământul comunica cu New-Delawere, cu Ford IV, cu Alpha Centauri, cu Nueve España şi celelalte colonii care constituiau Uniunea Democraţiilor Pământene. Apoi orice legătură încetase.

Se pare că pe Pământ avusese loc un război.

New-Delaware, cu unicul său sat, era o planetă mult prea mică şi îndepărtată pentru a lua parte. Strămoşii actualilor locuitori se mărginiseră să aştepte veşti, însă acestea nu le mai parveniseră. Apoi o molimă se abătuse asupra satului şi-i decimase aproape trei sferturi din populaţie.

Încetul cu încetul, satul îşi cicatrizase rănile. Sătenii adoptaseră un mod de viaţă pastoral şi uitaseră de Pământ.

Astfel se scurseseră două sute de ani.

Şi iată că, deodată, cu două săptămâni mai devreme, vechiul radio, pârâind, revenise la viaţă. Timp de ore întregi, nu emisese decât paraziţi şi pocnete, întreaga suflare a satului fiind adunată în jurul vilei primarului.

În cele din urmă, se putură distinge şi cuvinte:

— "...mă auziţi, New-Delaware? Alo, mă auziţi?"

— Da, da, vă auzim - răspunsese *primarul*.

— Colonia mai există?

— Desigur - exclamase cu mândrie *primarul*.

Vocea devenise seacă şi oficială: "Am reluat contactele cu coloniile exterioare, o vreme întreruptă datorită situaţiei tulburi de pe aici. Dar acum totul s-a terminat, cu excepţia unei ultime operaţiuni de curăţire. Voi, cei de pe New-Delaware, sunteţi în continuare o colonie a Pământului Imperial şi rămâneţi supuşi legilor lui. Vă recunoaşteţi acest statut?".

Primarul ezitase. În toate cărţile se vorbea despre Pământ ca despre o Uniune a Democraţiilor.

Eh! la urma urmei, în două secole, o schimbare de nume nu este ceva neobişnuit.

— Rămânem ca întotdeauna loiali Pământului - răspunse *primarul* plin de demnitate.

— Perfect. Ne scutiţi osteneala de a mai trimite un corp expediţionar. Un Inspector rezident va sosi la voi pentru a se convinge că vă conformaţi întru totul practicilor, instituţiilor şi tradiţiilor Pământului.

— Ceeee? - exclamase primarul cu o voce neliniştită.

Vocea uscată căpătase accente ascuţite:

— Natural, vă daţi seama că în Univers nu este loc decât pentru o singură specie

inteligentă - Omul. Toate celelalte trebuie suprimate, desfiinţate, anihilate. Noi nu putem tolera ca tot soiul de creaturi străine să ne dea târcoale cu perfidie. Sunt sigur că mă înţelegeţi, Generale.

— Eu nu sunt General. Sunt *Primar*.

— Dar dv. guvernaţi, dacă am înţeles bine?

— Da, dar...

— Deci sunteţi General. Lăsaţi-mă să continui. În această galaxie nu există loc pentru creaturi străine. Nici măcar un colţişor. Tot aşa cum nu există loc pentru culturile umane deviaţioniste, prin definiţie străine. Este imposibil să administrezi un imperiu în care fiecare face ce-i place. Trebuie făcută ordine, cu orice preţ!

Primarul, uitându-se ţintă la radio, abia dacă mai reuşea să răsufle.

— Asiguraţi-vă că spaţiul pe care-l guvernaţi a rămas tot o colonie pământeană, Generale şi că nu există pe la voi abateri radicale de la normă, cum ar fi liberul arbitru, libertatea de întrunire şi altele care figurează pe lista interdicţiilor. Asemenea practici ne sunt străine şi noi ne purtăm fără mănuşi cu străinii. Faceţi-vă ordine în colonie, Generale! Inspectorul va fi la dv. în vreo cincisprezece zile. Gata!

Locuitorii satului organizaseră imediat o adunare, în scopul găsirii modului cel mai potrivit de conformare la instrucţiunile primite de pe Pământ. Singura soluţie posibilă era modelarea în grabă, după criteriile pământene, aşa cum erau definite în vechile lor cărţi.

— Bine, dar asta nu-mi explică - obiectă Tom - motivul pentru care ne trebuie şi un *Criminal*.

— Este un element important al societăţii pământene - îi explică Primarul. Toate cărţile sunt de acord asupra acestui punct. *Criminalul* are aceeaşi importanţă ca *poştaşul*, de exemplu, sau *şeriful*. Spre deosebire de ei, *Criminalul* este însă angajat în acţiuni *antisociale*. El acţionează împotriva societăţii, Tom. Dacă nu ar exista oameni care să acţioneze împotriva societăţii, cum ai vrea să existe cei care acţionează în folosul acesteia? Nimeni n-ar mai avea nimic de făcut.

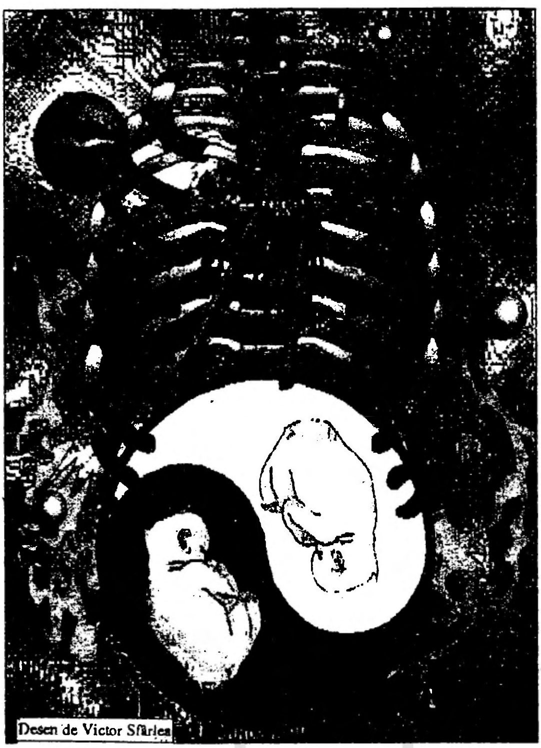
Tom clătină din cap.

— Tot n-am priceput.

— Hai, fii înţelegător, Tom! Trebuie să avem chestii pământene, ca de exemplu străzi pavate. Toate cărţile vorbesc despre asta. Şi biserici şi închisori. Iar toate cărţile pomenesc de *Crime*.

— Nu văd legătura - spuse Tom.

— Pune-te în locul meu - răsună rugător glasul *Primarului*. Vine Inspectorul acela şi-l întâlneşte pe Billy *Zugravul*, *şeriful* nostru. Îi cere să-i arate *Închisoarea*. Şi p-ormă întreabă: "N-aveţi *puşcăriaşi*?" şi eu îi răspund:"Bine înţeles că n-avem, pentru că aici *crima* nu există". "N-aveţi *crime*? - se miră el. Dar Crima a existat întotdeauna pe coloniile pământene. O ştiţi doar foarte bine". Şi după aia o să ne ia la întrebări: "Pentru ce aveţi o închisoare? Pentru ce aţi numit un *şerif*?".

Desen de Victor Sfârlea

Primarul îşi trase răsuflarea.

— Înţelegi tu? Totul se năruieşte. O să-şi dea numaidecât seama că nu suntem ca oamenii de pe Pământ. Că am încercat să-l păcălim. Că suntem nişte creaturi străine.

— Hmm - tuşi încurcat Tom, impresionat totuşi.

— În timp ce, dacă tu accepţi - continuă *primarul* - aş putea spune: "Desigur, *crima* există la noi, ca şi pe Pământ. Avem un *Hoţ* care este şi *ucigaş*. Nenorocitul a primit o proastă educaţie şi nu s-a putut adapta. *Şeriful* nostru dispune de

dovezi împotriva lui şi sperăm să-l arestăm în 24 de ore. Îl vom băga la *închisoare* şi, după aceea, o să-l *reabilităm*.

— Ce înseamnă aia, că o să mă *reabilitaţi*? întrebă Tom.

— Nu ştiu nici eu prea bine acum. Dar îmi voi face grji, când o veni vremea. Pentru moment, înţelegi până la ce punct este *Crima* necesară?

— Înţeleg. Dar de ce tocmai eu?

— Pentru că nu mai am pe nimeni altcineva. Şi, în plus, tu ai ochii mijiţi. Criminalii au întotdeauna ochii mijiţi.

— Ei, nu sunt chiar atât de mijiţi! - protestă Tom.

Ed *Ţesătorul* îi are chiar mai mijiţi!

— Te rog, Tom - spuse primarul. Fiecare trebuie să ne jucăm rolul. Tu vrei să ajuţi comunitatea, nu-i aşa?

— Fără îndoială - răspunse Tom pe un ton plictisit.

— Perfect. Atunci, tu vei fi *Criminalul* nostru. Uite, asta o să-ţi legalizeze poziţia.

Şi îi întinse lui Tom un document, astfel întocmit:

"ATESTAT DE RĂUFĂCĂTOR"

"PRIN PREZENTA, TOM PESCARUL ESTE LEGAL ACREDITAT ÎN CALITATE DE HOŢ ŞI UCIGAŞ. ESTE ÎMPUTERNICIT SĂ-ŞI EXERCITE PRACTICILE NECINSTITE PE ALEILE OBSCURE, SĂ FRECVENTEZE LOCALURILE RĂU FAMATE ŞI SĂ CALCE ÎN PICIOARE LEGEA".

Tom citi de două ori documentul, apoi întrebă:

— Ce lege? Care lege?

— Am să-ţi explic pe măsură ce am s-o fabric. Toate coloniile terestre au Legi.

— Va trebui să *Furi*. Şi să *Omori*. Asta n-ar trebui să-ţi pună probleme.

Primarul se apropie de raftul său de cărţi şi luă câteva vechituri de cărţi intitulate: "Criminalul şi mediul său social", "Psihologia asasinului", şi "Studiu asupra motivaţiilor în delictele de furt".

— Aceste cărţi te vor lămuri asupra tuturor aspectelor dorite. *Fură* cât poţi. Totodată, cred că un singur *omor* ar fi suficient. Nu există nici un motiv ca să comiţi mai multe.

— Bine - Tom dădu din cap. Cred că am să mă descurc.

Luă cărţile şi se îndreptă spre vila sa.

Era foarte cald şi toată discuţia aceea despre *Crimă* îl obosise, stârnindu-i însă, în acelaşi timp, curiozitatea. Se întinse pe pat şi începu să frunzărească cărţile.

Cineva bătu la uşă.

— Intră! - strigă Tom, frecându-se leneş la ochi.

Intră Marv, cel mai în vârstă şi mai înalt dintre roşcovanii băieţi ai *Tâmplarului*, urmat de bătrânul Jed *Ţăranul*. Cărau împreună o sacoşă.

— Tom, tu eşti *Criminalul* satului? - întrebă Marv.

— Aşa se pare.

— Atunci, astea-s pentru tine.

Puseră sacoşa pe podea şi scoaseră o secure, două cuţite, o ţepuşă şi o măciucă.

— Ce-s drăciile astea? - întrebă Tom ridicându-se brusc în capul oaselor.

— *Arme*, fireşte că *arme* - zise Jed Ţăranul cu harţag. Fără *arme* nu poţi fi un *Criminal*.

Tom se scărpină în cap, cu un aer încurcat.

— Măi să fie!

— Ai face bine să te mai gândeşti şi singur - urmă Jed. Doar nu-ţi închipui c-o să le facem noi pe toate în locul tău.

Marv *Tâmplarul* îi făcu cu ochiul lui Tom:

— Jed mârâie pentru că Primarul l-a numit *Poştaş*.

— Eu unul, o să-mi fac treaba - mormăi Jed. Nu-mi place însă că tot eu trebuie să scriu şi *scrisorile*.

— Asta nu trebuie să fie prea dificil - surâse Marv. Doar aşa fac şi *Poştaşii* de pe Pământ, unde este mult mai multă lume decât aici. Baftă, Tom!

Cei doi plecară.

Tom se aplecă şi cercetă *armele*. Ştia ce sunt: vechile cărţi erau pline de ele. Dar nimeni pe New-Delaware nu se slujise vreodată de o armă. Singurele animale de pe planetă erau mici, acoperite cu un fel de blană şi ierbivore convinse. Cât despre folosirea unei arme împotriva unui vecin - la ce bun?

Apucă unul dintre cuţite. Era rece. Îi atinse vârful. Era ascuţit.

Tom începu să se pimbe în lung şi în lat, aruncând câte o privire armelor. Încerca o stranie senzaţie de apăsare în golul stomacului. Îşi zise că poate se cam grăbise acceptând această muncă. Totuşi, pentru moment, nu avea motiv să-şi facă griji. Trebuia, mai întâi, să citească cărţile. Şi poate va reuşi până la urmă să-şi formeze o părere despre toată chestia asta.

Citi timp de mai multe ore, neîntrerupându-se decât ca să îmbuce o gustare frugală. Cărţile erau relativ uşor de înţeles, diversele metode criminale erau explicate pe larg, deseori cu ajutorul diagramelor şi ilustraţiilor.

Dar, pe ansamblu, toate n-aveau nici un sens. Care este scopul *Crimei*? Cui îi foloseşte? Ce avantaje pot trage oamenii de pe urma ei?

Cărţile nu o explicau. Le frunzări, privind fotografiile reprezentând feţe de criminali. Aceştia aveau un aer foarte serios, preocupat, părând pe deplin convinşi de semnificaţia rolului lor în sânul societăţii.

Tom ar fi fost fericit să poată descoperi vreo semnificaţie. Astfel, în mod sigur, sarcina lui ar fi devenit mult mai uşor de îndeplinit.

— Tom? - răsună vocea primarului, strigându-l de afară.

— Sunt acasă, *Primarule* - răspunse Tom.

Uşa se deschise şi primarul aruncă o privire înăuntru. În spatele lui se aflau Jane *Ţăranca*, Mary a *Marinarului* şi Alice *Bucătăreasa*.

— Ei, Tom? - întrebă Primarul.

— Ei, ce?

— Ce-ai zice dacă te-ai apuca de treabă?

Tom se strâmbă fără voie.

— Am început deja - spuse el. Tocmai citeam cărţile astea şi încercam să înţeleg.

Tom se întrerupse, stânjenit, sub privirea celor trei doamne în vârstă care-l fixau dojenitor.

— Sigur, îţi pierzi timpul citind - zise Alice *Bucătăreasa*.

— Toată lumea este deja la muncă - adăugă Jane *Ţăranca*.

— Ce mare scofală este să *furi*? - îl sfidă Mary a *Marinarului*.

— Aşa este - zise şi *primarul*. Inspectorul ăla poate pica dintr-o zi într-alta şi noi nu avem nici măcar o singură *Crimă* să-i arătăm.

— Bine, bine - făcu a lehamite Tom.

Îşi strecură în centură un cuţit şi măciuca, îşi îndesă sacoşa în buzunar - pentru a-şi transporta *Prada* - şi ieşi majestuos din casă.

Dar unde să se ducă; era în mijlocul după-amiezii. Piaţa, locul cel mai nimerit pentru un furt, era pustie până seara. Pe de altă parte, nu voia să comită un furt ziua în amiaza mare. Aşa ceva nu i se părea a fi o treabă de profesionist.

Îşi despături ATESTATUL DE RĂUFĂCĂTOR şi reciti... "ESTE ÎMPUTERNICIT... SĂ FRECVENTEZE LOCALURILE RĂU FAMATE..."

În regulă! Se va duce să frecventeze un local *Rău Famat*. Acolo, va putea să-şi urzească planurile şi să intre în pielea personajului său. Din nefericire, satul nu oferea deloc posibilităţi de alegere. Exista "Micul Restaurant" pe care-l ţineau surorile Sufleţel, văduve: "Colţul Liniştit" a lui Jeff Bâtlanul şi, în sfârşit, "Taverna" lui Ed *Berarul*.

Trebuia să se mulţumească cu bodega lui Ed.

"Taverna" ocupa o vilă, care nu se deosebea prin nimic de celelalte case ale satului. Era formată dintr-o sală mare pentru clienţi, o bucătărie şi camerele în care locuia proprietarul. Nevasta lui Ed, în afară de bucătărie, făcea şi curăţenie, pe cât de bine putea, având în vedere durerile sale de şale. Ed servea clienţii. Era un bărbat palid, cu privirea adormită şi care avea talentul particular de a-şi face singur griji.

— Salut! Tom, zise Ed. Am auzit spunându-se că tu eşti *Criminalul* nostru.

— Aşa-i - răspunse Tom. Dă-mi o perricola, Ed.

Ed *Berarul* îi servi sucul său nealcoolizat, de rădăcini, apoi se proţăpi, neliniştit, în faţa mesei lui Tom.

— Cum se face Tom, că nu eşti la *Furat*?

— Tocmai îmi pusesem la punct planul. Pe de altă parte, Atestatul meu precizează că trebuie să frecventez localurile *Rău Famate*. De asta sunt aici.

— Nu-i frumos din partea ta - se întristă Ed. "Taverna" mea nu este un "*Local Rău Famat*".

— Tu serveşti mâncarea cea mai infectă din tot oraşul - murmură Tom.

— Ştiu. Nevastă-mea nu se pricepe deloc la gătit. Însă ambianţa este prietenoasă şi oamenilor le place aici.

— Toate astea o să se schimbe, Ed. Îmi voi face din "Tavernă" bârlogul meu.

Umerii lui Ed *Berarul* se încovoiară.

— Degeaba încerci să faci un colţişor agreabil, că iată cu ce mulţumire te alegi! - murmură el, revenind la bar.

Tom se căzni să judece, lucru pe care-l găsi deosebit de dificil. Cu cât încerca să-şi stoarcă mai mult mintea, cu atât îi veneau mai puţine idei. Continuă totuşi, cu curaj.

Se scurse vreo oră. Richie *Ţăranul*, cel mai tânăr dintre fiii lui Ed, îşi strecură capul prin uşa întredeschisă.

— Ai reuşit să *furi* ceva, Tom?

— Nu încă - răspunse Tom, încovoiat deasupra mesei şi muncit de gânduri.

După amiaza fierbinte trecu greu. Petece de umbră deveniră vizibile dincolo de geamurile de o curăţenie dubioasă ale Tavernei. Un greiere începu să ţârâie şi prima adiere a brizei de seară înfioră frunzele arborilor din pădurile învecinate.

Grăsunul George *Marinarul* şi Max *Ţesătorul* intrară să ia un pahar de glava. Se aşezară la masa lui Tom.

— Ei, cum merge - se interesă George *Marinarul*.

— Nu prea bine - răspunse Tom. Nu reuşesc să înţeleg cum se practică *Furtul* ăsta.

— Las' că te descurci tu - spuse *Marinarul* cu vocea sa liniştită, gravă şi baritonală. Dacă există în satul ăsta cineva capabil s-o facă, ei bine, ăla eşti tu.

— Noi avem încredere în tine, Tom - îl asigură şi Max *Ţesătorul*.

Tom le mulţumi. Cei doi îşi băură paharele şi se ridicară. Tom continuă să se gândească, privind ţintă la paharul gol.

O oră mai târziu, Ed *Berarul* îşi drese glasul uşor, ca pentru a se scuza:

— N-aş vrea să-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala, Tom, însă, când ai de gând să furi ceva?

— Chiar acum - răspunse Tom.

Se ridică, îşi verifică *armele* dacă sunt la locul lor şi se îndreptă spre uşă.

În piaţă, operaţiunile trocului de seară erau în toi. Mărfurile erau stivuite în grămezi pe tarabe sau erau etalate pe rogojini întinse pe iarbă. Nu exista nici monedă şi nici vreo porţie fixă de schimb.

Zece cuvinte puteau valora un bidon de lapte sau doi peşti şi vice-versa. Totul depindea de ce avea fiecare de oferit pentru schimb şi de nevoile momentului. Nimeni nu se obosea să ţină socoteli. Acestea erau un obicei pământean care i-ar fi dat multă bătaie de cap primarului, în cazul când i-ar fi venit în minte să-l introducă.

Când Tom *Pescarul* îşi făcu apariţia în mijlocul pieţei, toată lumea îl întâmpină cu căldură.

— Deci o să *furi*, Tom, nu-i aşa?

— Dăi-nainte, băiete!

— Hai, Tom! Arată-ne cum procedezi!

Nimeni din tot oraşul nu mai asistase la un *furt* veritabil. Sătenii considerau acest act drept un obicei exotic al îndepărtatului Pământ şi erau nerăbdători să afle cum se practică. Îşi abandonară mărfurile şi-l urmară pe Tom prin piaţă, privindu-l cu interes.

Tom observă că-i tremură mâinile. Nu-i plăcea că s-a adunat atâta lume să-l vadă furând. Se hotărî să acţioneze pe loc, câtă vreme mai avea curaj.

Se opri brusc în faţa tarabei încărcate cu fructe a doamnei *Morar*. Era o bătrânică cu ochii vii. Tom îşi aminti de lungile conversaţii pe care aceasta le avea cu mama sa, pe vremea când părinţii lui mai trăiau.

— Mda, par într-adevăr a fi buni - spuse Tom, regretând acum că nu se oprise în altă parte.

— Poţi fi sigur că sunt. I-am cules chiar în după-amiaza asta.

— Crezi că este hotărît să *fure!* - murmură cineva în spatele lui Tom.

— Sigur că da. Uită-te la el - şopti o altă voce.

Tom apucă un greefer de un verde viu şi-l privi. Mulţimea deveni deodată tăcută.

— Mda... Pare a fi gustos - zise Tom punând la loc fructul.

Din mulţime se înălţă un suspin prelung.

Taraba următoare aparţinea lui Max *Ţesătorul*, soţiei sale şi celor cinci copii. În seara aceea, ei ofereau două pleduri şi o cămaşă. Pe feţele lor apăru un surâs timid când Tom se apropie, urmat de gloată.

— Cămaşa asta este chiar talia ta - îl sfătui Max.

Ar fi preferat ca oamenii să-şi vadă de treburile lor şi să-l lase pe Tom să muncească tihnit.

— Hm - făcu Tom luând cămaşa.

Mulţimea aştepta cu sufletul la gură. O fată izbucni într-un râs nervos. Tom făcu ghem cămaşa şi-şi desfăcu *sacul de pradă.*

— Un moment - strigă Billy *Zugravul*, făcându-şi loc prin lumea adunată.

Purta acum o insignă, o veche monedă pământeană pe care o lustruise şi o fixase la centură. Faţa lui avea o expresie net oficială.

— Ce tot moşmondeşti la cămaşa aia, Tom? - întrebă Billy.

— Păi... mă uitam la ea.

— Aha, te uitai la ea? Billy se prefăcu că pleacă cu mâinile la spate, apoi, deodată, se răsuci şi-aţinti cu un arătător acuzator: "Nu cred că te mulţumeşti numai cu privitul, Tom. Eu cred că ai intenţia să o *furi*"!

Tom nu răspunse nimic. Sacul doveditor spânzura moale într-o mână, iar cămaşa în cealaltă.

— În calitatea mea de *şerif* al *Poliţiei* - continuă Billy - este de datoria mea să-i protejez pe aceşti oameni. Tu eşti un personaj suspect. Cred că ar fi mai bine să te închid. Ulterior, voi proceda la un interogatoriu.

Tom îşi plecă capul. Nu se aşteptase la una ca asta, dar era bine şi aşa. O dată ce va fi la închisoare, totul se va sfârşi. Şi când Billy îi va da drumul, se va putea reîntoarce la pescuit.

Deodată, *primarul* ţâşni din mulţime, iar cămaşa îi fâlfâia furios în urma lui.

— Ce faci aici, Billy?

— Îmi fac datoria, *Primarule*. Tom, aici de faţă, are o *Comportare Suspectă*. În carte scrie...

— Ştiu ce scrie în carte, i-o tăie *primarul*. Doar eu ţi-am împrumutat-o. Tu nu poţi să-l arestezi pe Tom. Nu încă.

— Dar nu există alt Criminal în tot satul - se jelui Billy.

— N-am ce-ţi face - răspunse Primarul.

Billy îşi strânse buzele:

— Cartea vorbeşte despre *Funcţia Preventivă a Poliţiei*. Este de datoria mea să împiedic *Crima*, înainte de a fi comisă.

Primarul îşi ridică braţele, apoi le lăsă să cadă, cu un aer exasperat:

— Billy, încearcă să înţelegi. Satul ăsta are nevoie de un *Dosar Criminal*. Şi tu trebuie să ne ajuţi să-l avem.

Billy înălţă din umeri:

— Bine, *Primarule*. Eu unul nu încercam decât să-mi fac datoria. Se pregătea să plece, când se întoarse din nou către Tom: "Tot pun eu mâna pe tine. Şi să-ţi intre bine în cap: nu există crime nepedepsite". Apoi se îndepărtă cu paşi mari.

— Este prea ambiţios, Tom - explică *primarul*. Nu-ţi face probleme. Dă-i bătaie. *Fură* ceva şi să terminăm odată.

Tom se urni greoi şi se îndreptă către pădurea înverzită care înconjura satul.

— Ce nu merge, Tom? - întrebă neliniştit *primarul*.

— Mi-a dispărut entuziasmul - răspunse Tom. Poate pe mâine seară.

— Nu, acum! - insistă primarul. Nu poţi să amâni pe mâine. Dă-i drumul, noi suntem toţi alături de tine.

— Aşa-i - întări Max *Ţesătorul*. Fură cămaşa, Tom. De altfel este pe măsura ta.

— Ce ai zice de un urcior a-ntâia pentru apă, Tom?

— Uite aici, Tom, ce nuci frumoase de skeegee!

Tom îşi plimbă ochii de la o tarabă la alta. În timp ce-şi întindea mâna după cămaşa *Ţesătorului*, un cuţit îi alunecă din centură şi căzu pe jos. Din mulţime se înălţă un murmur de compătimire.

Tom şi-l puse la loc, transpirând la gândul că, probabil, toţi îl consideră un nepriceput. Înhăţă cămaşa şi o îndesă în *sacul de pradă*. Mulţimea aplaudă.

Tom surâse uşor. Simţea că-şi mai vine în fire.

— Cred că am început să-mi intru în mână - spuse el.

— Chiar aşa! Chiar aşa!

— Ştiam noi c-o să te descurci!

— Mai ia ceva, bătrâne!

Tom străbătu întreaga piaţă şi mai umflă un ghem de sfoară, un pumn de nuci de skeegee şi o pălărie împletită.

— Cred că asta ajunge - spuse el *primarului*.

— Pentru moment, da - consimţi *primarul*. Dar, în fond, n-ai realizat nimic. E ca şi când oamenii ţi-ar fi făcut cadou lucrurile respective. Să zicem că asta ţi-a servit de antrenament.

— Oh! - exclamă Tom, dezamăgit.

— Dar o să vezi. Data viitoare, o să ţi se pară foarte uşor.

— Sper şi eu.

— Şi nu uita că trebuie să comiţi şi un *Omor*.

— E obligatoriu?

— Eu unul, aş vrea din inimă să nu fie - spuse *primarul*. Dar iată că de peste 200 de ani, de când a fost fondată această colonie, n-a fost comis nici un *Omor*. Nici măcar unul! După arhivele noastre, în toate celelalte colonii au fost cu toptanul.

— Îmi imaginez că ne trebuie şi nouă unul - admise Tom. O să mă ocup şi de asta.

Şi o luă către casă. Mulţimea aclamă îndelung plecarea sa.

Acasă, Tom aprinse o candelă cu fitil de papură şi-şi pregăti ceva de mâncat. După ce termină masa, se aşeză într-un fotoliu larg şi rămase pe gânduri. Era nemulţumit de el însuşi. Nu se apucase cum trebuie de *furat*. Toată ziulica îşi făcuse griji şi pierduse fără rost timpul. A trebuit ca oamenii să-i pună literalmente obiectele, numai ca el să le ia.

Halal *Hoţ*, n-am ce zice!

Dar nu-i venea nici o idee. *Furtul* şi *Omorul* nu-s până la urmă, decât nişte

însărcinări la fel de necesare ca şi toate celelalte. Nu există nici o justificare pentru a le sabota, sub pretextul că nu le-ar fi practicat niciodată până atunci sau că nu le înţelege semnificaţia.

Se îndreptă spre o uşă şi o deschise. Era o noapte frumoasă, iluminată de vreo duzină de stele gigantice apropiate. Piaţa redevenise pustie şi luminile satului începuseră să se stingă.

Era ora potrivită pentru *Furat*!

Un fior îl străbătu la acest gând. Se simţea mândru de el. Aşa trebuie că îşi făuresc *Criminalii* planurile, aşa trebuie că se comit Furturile - noaptea, dând târcoale.

Tom îşi verifică la repezeală *armele*, îşi goli *sacul* pentru *pradă* şi ieşi.

În sat se stinseseră şi ultimele opaiţe. Pe tăcute, Tom se îndreptă spre casa lui Roger *Marinarul*. Vlăjganul de Roger îşi lăsase hârleţul rezemat de zid şi Tom îl înfăşcă. Puţin mai încolo, urciorul de apă al doamnei *Ţesător* se afla la locul obişnuit, în faţa uşii. Îl luă şi pe acesta. Pe drumul de întoarcere, găsi un căluţ de lemn, uitat de vreun copil. Jucăria se adăugă *prăzii*.

Încercă o senzaţie plăcută de veselie când capturile fură în siguranţă, acasă.

Se decise să opereze un al doilea raid.

De astă dată, reveni cărând o placă de bronz, sfeterisită de la locuinţa *primarului*, cel mai bun fierăstrău al lui Mary *Tâmplarul* şi secera lui Jed *Ţăranul*.

— Nu-i rău - îşi zise el. Acum începea să înţeleagă. Încă un transport şi putea spune că a avut o noapte fructuoasă.

Cu această ocazie - dădu peste un ciocan şi o daltă în şopronul lui Ron *Pietrarul* şi peste papornița de răchită a Alicei *Bucătăreasa*. Se pregătea tocmai să umfle grebla lui Jeff *Bâtlanul*, când auzi un zgomot uşor. Se lipi de perete.

Era Billy *Zugravul* care patrula în căutarea vreunui infractor, cu insigna sclipind în lumina stelelor. Într-o mână ţinea un baston scurt şi greu, iar în cealaltă o pereche de cătuşe de fabricaţie proprie. În penumbră faţa lui avea o expresie hotărâtă - cea a unui om care s-a dedicat combaterii *Crimei* (deşi, în minte, nu-i era prea clar de ce şi cum).

Tom îşi ţinu răsuflarea în clipa în care Billy trecu prin dreptul lui, la vreo trei metri. Tiptil începu să dea înapoi.

Sacul pentru pradă zornăi uşor.

— Cine-i acolo? - strigă Billy. Cum nimeni nu-i răspunse, se răsuci încet, încercând să străpungă întunericul cu privirea. Tom se lipi din nou de perete. Era aproape sigur că Billy n-o să-l descopere. Avea vederea slabă datorită vaporilor care se degajau din vopselele pe care le amestecase ani de zile. Toţi zugravii n-au ochi buni. Şi acesta este încă unul din motivele care-i fac să aibă un caracter dificil.

— Tu eşti, Tom? - întrebă Billy pe un ton amical.

Tom se pregătea să răspundă, când remarcă bastonul pe care Billy îl ţinea ridicat, gata să lovească. Închise gura şi tăcu chitic.

— Te înhaţ eu până la urmă - strigă Billy.

— Atunci fă-o mâine dimineaţă - se auzi glasul lui Jeff Bâtlanul, din fereastra camerei sale. Pe aici sunt oameni care vor să doarmă.

Billy se îndepărtă. Când dispăru, Tom o luă la goană până la vila sa şi-şi goli *sacul de pradă* peste celelalte capturi. Privi cu mândrie mormanul. Avea sentimentul că a făcut o treabă bună.

După ce dădu pe gât un pahar de glava rece, Tom se duse la culcare şi căzu imediat într-un somn greu, fără vise.

A doua zi dimineaţa, Tom ieşi şi se îndreptă nerăbdător către sat, pentru a vedea stadiul lucrărilor la *Grădiniţa roşie*. Băieţii *Tâmplarului* forfoteau, ajutaţi de mai mulţi săteni.

— Cum merge! - strigă Tom cu o voce veselă.

— Foarte bine - răspunse Marv *Tâmplarul*. Dar ar merge şi mai bine dacă aş avea fierăstrăul.

— Fierăstrăul? - repetă Tom nedumerit.

Şi pe loc îşi aminti că chiar el furase fierăstrăul în cursul nopţii. În acel moment, păruse că nu aparţinea nimănui. Fierăstrăul şi celelalte lucruri nu fuseseră nimic mai mult decât nişte obiecte tocmai bune de furat. Nu-i trecuse nici o clipă prin minte că ar fi putut servi la ceva sau că cineva ar avea nevoie de ele.

— Crezi că m-aş putea folosi puţin de fierăstrăul meu, să zicem vreo oră, două? - întrebă Marv.

— Nu prea ştiu ce să zic - îi răspunse Tom, încruntându-se. Ştii doar că a fost *furat* în mod legal.

— Desigur. Dar poate dacă l-aş împrumuta...

— De acord, dar cu condiţia să mi-l aduci înapoi.

— Fireşte că am să ţi-l restitui - se indignă

Marv. Cum mi-aş putea permite să păstrez ceva, care a fost *furat* în mod legal.

— E la mine, cu restul *prăzii.*

Marv îi mulţumi lui Tom şi plecă în galop.

Tom îşi continuă plimbarea prin sat. Ajunse în dreptul casei primarului. Acesta stătea în prag, cercetând din ochi cerul.

— Tom, tu mi-ai luat placa de bronz?

— Cine altcineva - răspunse Tom pe un ton agresiv.

— Oh! mă întrebam şi eu aşa... Primarul arătă cerul cu degetul: "L-ai văzut?".

— Ce?

— Bănuiesc că este nava Inspectorului. În ce te priveşte, cum merge?

— Perfect - răspunse Tom puţin încurcat.

— Ţi-ai făcut planul pentru *Omorul* pe care trebuie să-l comiţi?

— Am unele probleme în privinţa asta - mărturisi Tom. Şi ca să fiu sincer, n-am stabilit încă nimic.

— Intră, Tom. Aş vrea să-ţi vorbesc.

Odată ajunşi în salonaşul cu jaluzelele trase, în care domnea o răcoare plăcută, *primarul* umplu două pahare cu glava şi-i oferi un scaun lui Tom.

— Nu mai avem prea mult timp - zise primarul cu un aer sumbru. Inspectorul va fi aici dintr-o oră într-alta, şi sarcina mea este departe de a fi îndeplinită. (Se îndreptă spre radioul interstelar). Drăcovenia asta a vorbit din nou. A spus ceva despre o răscoală pe Deng IV şi că toate coloniile rămase credincioase Pământului trebuie să se prepare pentru *Recrutare* - habar n-am ce înseamnă chestia asta. N-am auzit în viaţa mea de Dang IV, dar colonia asta a început să-mi dea griji, care se adaugă celorlalte.

Îl fixă pe Tom cu o privire severă:

— Criminalii de pe Pământ comit zeci de *Omoruri* în fiecare zi, aşa, fără multă vorbă. Tot ce vrea satul de la tine este un asasinat mititel. Oare ţi se cere prea mult?

Tom îşi frământă nervos mâinile.

— Oare credeţi că este neapărat obligatoriu?

— Ştii foarte bine că este - i-o tăie *primarul.* Dacă devenim Pământeni, apoi s-o facem pe de-a-ntregul. Şi ăsta este singurul lucru care ne lipseşte. Toate celelalte proiecte sunt pe terminate.

Billy *Zugravul* intră, îmbrăcat cu o cămaşă oficială, nou - nouţă, albastră, cu nasturi strălucitori de metal. Se lăsă să cadă într-un scaun.

— Ai *ucis* pe cineva, Tom?

— El ar vrea să ştie dacă asta este necesar - răspunse primarul în locul lui.

— Natural că este necesar - exclamă *şeriful.* Citeşte oricare din cărţi. Tu nu poţi deveni un *criminal* decât dacă comiţi o *crimă.*

— Pe cine ai de gând să omori, Tom? - întrebă *primarul.*

Stânjenit Tom se foi pe scaun şi-şi frecă nervos degetele.

— Ei, ce-ai de zis?

— Păi, am să-l omor pe Jeff Bâtlanul - şopti Tom.

Billy *Zugravul* se aplecă brusc înainte:

— De ce! întrebă el.

— De ce nu?

— Care ţi-e *mobilul*?

— Credeam că tot ce vă trebuie este un *omor* - replică Tom. Nimeni n-a vorbit vreodată de *mobil.*

— Nu ne putem mulţumi cu un *omor* trucat - explică *şeriful.* Trebuie să fie săvârşit după regulă, ceea ce înseamnă că tu trebuie să ai un *mobil* corespunzător.

Tom căzu o clipă pe gânduri:

— Ei bine, eu nu-l cunosc prea bine pe Jeff. Asta ar putea fi un *mobil* suficient?

Primarul clătină din cap.

— Nu, Tom. Nu-i suficient. Ar fi mai bine dacă ai putea alege pe altcineva.

— Staţi puţin! Dar de George *Marinarul*, ce-aţi zice?

— Care-i mobilul? întrebă imediat Billy.

— Uf!... ei bine, nu-mi place cum păşeşte George. Nu mi-a plăcut niciodată. Şi în plus, e deseori zurbagiu.

Primarul încuviinţă din cap.

— Mda, mi se pare suficient. Tu, ce părere ai Billy?

— Ce vreţi să pot deduce din asemenea *mobil*? - întrebă mânios Billy. Nu, ar fi ţinut poate pentru un *omor nepremeditat.* Dar tu eşti un *criminal* atestat, Tom şi, prin definiţie, tu ai *sânge rece*, eşti *crud* şi *viclean.* Tu nu poţi *ucide* pe cineva numai pentru că nu-ţi place cum păşeşte. Este stupid.

— Cred că ar fi mai bine să mai reflectez la toate astea - zise Tom ridicându-se.

— O.K., dar fă-o repede - răspunse *Primarul.* Cu cât o s-o faci mai repede, cu atât o să fie mai bine.

Tom dădu din cap şi se îndreptă spre uşă.

— Ei, Tom - îl strigă Billy. Nu uita să laşi *indicii.* Asta-i foarte important.

— O să am grijă - îi răspunse Tom ieşind.

Afară, mai toţi sătenii se uitau la cer.

Punctul negru se mărise simţitor şi eclipsa în bună parte discul micului soare.

Tom se îndreptă spre *localul său de desfrâu*, pentru a reflecta pe îndelete. Ed *Berarul* îşi modificase vizibil atitudinea privind frecventarea stabilimentului său de către *elementele criminale*. "Taverna" fusese revăruită şi avea acum o firmă nouă cu inscripţia "LA BÂRLOGUL CRIMINALULUI". În interior, la ferestre fuseseră puse perdele noi, nurdărite cu grijă, care opreau lumina zilei şi făceau din "Tavernă" un autentic cotlon întunecos. Pereţii erau ornaţi cu arme, cioplite în grabă din lemn moale. De asemenea, pe unul din pereţi se întindea o mare pată stacojie, care i se păru neliniştitoare lui Tom, deşi ştia prea bine că nu este decât vopsea din rădăcini de muri, dată cu bidineaua de Bily *Zugravul*.

— Intră, Tom - îl pofti Ed *Berarul*, dirijându-l către colţul cel mai întunecos al sălii. Tom remarcă o afluenţă anormală în "Tavernă", ţinând seama de ora matinală.

Oamenii păreau bucuroşi la gândul că se găsesc într-un adevărat *bârlog de criminali*.

Tom căzu pe gânduri, degustându-şi perricola.

Trebuia să comită un *omor*!

Îşi scoase din buzunar Atestatul său de Răufăcător şi îl studie. Era neplăcut, dezagreabil - ceva ce n-ar fi făcut niciodată în mod normal - dar avea obligaţia legală. Tom îşi goli paharul şi se concentră asupra *omorului*. Îşi spunea că va *ucide* pe cineva. Că va *curma o viaţă*. Că prin intervenţia sa, cineva va înceta să mai existe. Totuşi, frazele nu conţineau esenţa actului. Nu erau decât cuvinte.

Pentru a-şi clarifica gândurile, îl luă drept exemplu pe vlăjganul cela roşcovan de Marv *Tâmplarul*.

Chiar în acel moment, el lucra la *Grădiniţă*, cu propriul său fierăstrău împrumutat. Dacă Tom îl *omora* pe Marv - ei bine, Marv nu va mai lucra niciodată.

Tom scutură nervos din cap. Tot nu pătrundea sensul ascuns al *crimei*.

Foarte bine, iată-l pe Marv *Tâmplarul*, cel mai mare şi, după părerea tuturor, cel mai de treabă dintre băieţii *Tâmplarului*. Tocmai

Vânători de mutanţi !

Periculosul mutant intrat în redacţia noastră, fiind lesne reperat în numărul dublu 517/518, pag. 37, şi-a găsit acum o ascunzătoare mult mai sigură.

a ori târcoale şi a încep
ă râdă cu poftă de pozna p
re-o făcusem. I-am spus
entru a auzi ce zi

**Căutaţi-l în ultimele *trei reviste* apărute.
Cel mai perspicace vânător (stabilit prin tragere la sorţi), va fi recompensat cu aceeaşi sumă de 50 000 lei (impozabili). Vor fi luate în considerare răspunsurile sosite la redacţie până la apariţia nr. 522 al revistei "Anticipaţia".
Câştigătorul primei ediţii a concursului va fi anunţat în acelaşi număr 522.**

Mult succes!

geluieşte o scândură, ţinând bine rindeaua în mâinile sale puternice şi pistruiate, apreciind din ochi dunga trasă. E fără îndoială, însetat, iar în umărul stâng îl încerca o uşoară durere - o durere din acelea pe care Jan *Farmacistul* le tratează fără succes.

Asta este Marv *Tâmplarul.*

Apoi...

Marv *Tâmplarul* zăcând pe pământ, cu ochii săi mari deschişi, cu mădularele înţepenite, cu gura strâmbată, fără suflare, fără ca inima să-i mai bată. Niciodată nu va mai ţine o bucată de lemn în mâinile sale mari şi pistruiate. Niciodată nu va mai simţi în umăr durerea aceea uşoară, fără importanţă, pe care Jan *Farmacistul*...

Timp de o clipă, Tom avu viziunea a ceea ce este în realitate *omorul.* Imaginea se şterse, dar amintirea acesteia îl tulbură profund.

Putea să se acomodeze cu *furtul.* Dar *omorul,* chiar în interesul vital al satului...

Ce vor gândi oamenii, după ce vor vedea ceea ce el numai îşi imaginase? Cum va mai putea să trăiască printre ei? Cum va mai putea să trăiască cu el însuşi?

Şi totuşi, trebuia să *ucidă.* Fiecare om din sat avea o sarcină de îndeplinit şi aceasta îi revenea lui. Dar pe cine să *ucidă*?

Tărăboiul se iscă ceva mai târziu, când voci iritate răsunară în radioul interstelar:

— Asta numiţi voi o colonie? Unde-i capitala?

— Chiar aici - răspunse *Primarul.*

— Unde-i terenul vostru de aterizare?

— Cred că a fost transformat în izlaz de păşunat. Dacă vreţi, pot să mă interesez unde se află. N-a mai aterizat aici vreo navă de când...

— Atunci, nava bază va rămâne în aer. Convocaţi oficialităţile. Cobor imediat.

Întregul sat se adună în jurul unui teren degajat, pe care-l desemnase Inspectorul. Tom îşi strecură armele în centură şi începu să *dea târcoale,* ascuns după o perdea de arbori, la *pândă.*

Un mic vas se desprinse din navă şi coborî rapid spre planetă. Cădea atât de repede încât sătenii îşi ţinură răsuflarea, siguri că-l vor vedea zdrobindu-se de sol.

Primarul înaintă, urmat de Billy *Zugravul.* O poartă se deschise în flancul rachetei şi patru oameni coborîră prin ea. În mâini ţineau instrumente de metal strălucitor şi Tom înţelese că sunt arme. În spatele lor apăru un om gras, cu o faţă congestionată, îmbrăcat în negru, cu reverele împodobite cu patru medalii sclipitoare. Era urmat de un personaj scund, cu faţa ridată, îmbrăcat, de asemenea, în negru. Alţi patru oameni în uniformă ieşiră în spatele lui.

— Fiţi bineveniţi la New Delaware - spuse *primarul.*

— Mulţumesc, Generale - răspunse omul cel gras, scuturând viguros mâna primarului. Eu sunt Inspectorul Delumaine. Iar dânsul este Mr. Grent, consilierul meu politic.

Grent înclină din cap, ignorând mâna întinsă de primar. Îi privea pe săteni cu o expresie uşor scârbită.

— Să mergem să vizităm satul - zise Inspectorul, trăgând cu coada ochiului la Grent. Grent aprobă din cap. Gărzile în uniformă îi încadrară.

Tom îi urmări la o distanţă respectuoasă, fofilându-se ca un autentic *criminal.* O dată ajuns în sat, se ascunse după o casă, pentru a observa inspecţia.

Cu un orgoliu, cu totul scuzabil, *primarul* arătă *închisoarea*, *poşta*, *biserica* şi *grădiniţa roşie.* Inspectorul părea aiurit, iar Mr. Grent schimonosi un surâs, frecându-şi bărbia.

— Exact ceea ce gândeam - îi spuse el Inspectorului. Ne-am pierdut timpul şi carburantul, deturnând de la sarcinile sale un crucişător de bătălie. Fundătura asta nu prezintă nici un interes.

— Nu sunt chiar atât de sigur - răspunse Inspectorul, care se întoarse către primar. Pentru ce aţi construit toate astea, Generale?

— Cum de ce? Ca să fim Pământeni - replică primarul. După cum puteţi vedea, am făcut cum am putut mai bine.

Mr. Grent murmură ceva la urechea Inspectorului.

— Spuneţi-mi - îl întrebă acesta din urmă pe primar - câţi tineri aveţi în satul dumneavoastră?

— Pardon? - făcu primarul pe un ton de mirare politicoasă.

— Oameni tineri, între 15 şi 60 de ani - explică Mr. Grent. Vedeţi Generale, Pământul Imperial şi Mamă este în război. Coloniştii de pe Deng IV şi alte câteva baze s-au răsculat împotriva autorităţii legale. Au ridicat armele împotriva autorităţii absolute a Pământului Mamă.

— Sunt cu totul dezolat - zise *primarul* cu simpatie.

— Noi avem nevoie de oameni pentru flota noastră spaţială - spuse Inspectorul. De buni combatanţi, în perfectă stare de sănătate,

căci rezervele noastre se epuizează rapid...

— Noi am dori - adăugă mieros Mr. Grent - să dăm tuturor colonilor loiali ocazia de a lupta pentru Pământul Imperial şi Mamă. Suntem siguri că nu veţi refuza să ne acordaţi concursul.

— O, nu! - zise primarul. Fireşte că nu. Sunt convins că şi tinerii noştri vor fi bucuroşi... Vreau să spun că, deşi nu ştiu mare lucru, sunt totuşi cu toţii băieţi inteligenţi. Sper că vor învăţa repede.

— Aţi văzut? - se adresă Inspectorul domnului Grent. 60, 70 poate chiar 100 de recruţi. În definitiv, nu ne-am pierdut chiar fără rost timpul.

Expresia figurii d-lui Grent oglindea însă, în continuare, aceea îndoială.

Inspectorul şi consilierul său se îndreptară spre vila primarului, pentru a servi câteva răcoritoare.

Patru soldaţi îi însoţeau. Ceilalţi patru dădură o raită prin sat, luând cu japca tot ce le poftea inima.

Tom se ascunsese în pădurea învecinată pentru a chibzui. În amurg, d-na Ed *Berarul* se strecură pe furiş din sat. Era o femeie între două vârste, slăbuţă, cu părul blond înspicat de fire cărunte, cu pasul vioi. În mână purta un paner, acoperit cu un şervet cu carouri roşii.

— Ţi-am adus cina - îi spuse ea lui Tom, de cum îl văzu.

— Oh... mulţumesc - zise Tom plăcut surprins. Zău, nu trebuia...

— Ba bine că nu. Nu-i "Taverna" noastră "*Cotlonul tău rău famat*"? Noi suntem răspunzători de bunăstarea ta. Iar *Primarul* îţi trimite un mesaj.

Tom îşi ridică privirea şi întrebă cu gura plină:

— Despre ce-i vorba?

— Vrea să-ţi spună să te grăbeşti cu *omorul*. El îi duce cât poate pe inspector şi pe stârpitura aceea murdară de Gret, dar aceştia nu vor întârzia să-l chestioneze în privinţa asta. E sigur că aşa va fi...

Tom îşi încovoie umerii.

— Când ai să-l comiţi! - întrebă d-na *Berar*, privindu-l pieziş.

— N-am voie să-ţi spun.

— Ba da, trebuie. Sunt doar complicea unui *criminal* - spuse d-na Berar, apropiindu-se de Tom.

— Asta-i adevărat - admise Tom cu o voce gânditoare. Ei bine, am să-l comit noaptea asta. De cum se lasă întunericul. Spune-i lui Billy *Zugravul* că voi lăsa cât mai multe *amprente digitale* şi tot felul de *indicii*, câte mi-or veni în minte.

— În regulă, Tom - zise d-na *Berar*. Baftă!

Aşteptând căderea nopţii, Tom observa satul. Băgă de seamă că cea mai mare parte a soldaţilor erau beţi. Intrau peste tot cu aere de cuceritori, de parcă sătenii nici nu existau. Unul dintre ei trase un foc de armă în aer, speriind micile animale cu blană pe o rază de kilometri.

Inspectorul şi Mr. Grent se aflau tot în vila primarului.

Se înnoptă. Tom se strecură în sat şi se postă într-o ulicioară întunecoasă. Îşi scoase cuţitul şi aşteptă.

Cineva se apropia! Încercă să-şi amintească *metodele criminale*, dar nu reuşi. Ştia doar că trebuie să-şi comită *crima* cât mai bine şi cât mai repede va putea.

O siluetă avansă, nedesluşită în obscuritate.

— Ia te uită, salut, Tom!

Era primarul. Privi cuţitul: "Ce faci aici?"

— Mi-aţi spus că trebuie să existe un *omor*, şi atunci...

— Dar n-a fost niciodată vorba de mine! - exclamă *primarul* făcând un pas înapoi. Eu nu pot să fiu *victima*.

— Şi de ce nu? - întrebă Tom.

— Ei bine, mai întâi de toate, trebuie ca cineva să vorbească cu Inspectorul. El mă aşteaptă. Trebuie ca cineva să-i arate...

— Billy *Zugravul* poate s-o facă - zise Tom.

Îl apucă de pieptul cămăşii, îşi ridică cuţitul şi-i ochi beregata.

— Să ştii că n-am nimic cu tine personal! - adăugă el.

— Stai! - strigă primarul. Dacă n-ai nimic personal, atunci n-ai *mobil*!

Tom îşi coborî cuţitul, dar nu-şi slăbi strânsoarea.

— Cred că am să pot găsi unul. M-a enervat faptul că m-aţi desemnat drept *criminal*.

— *Primarul* te-a desemnat, nu-i aşa?

— Da, desigur...

Primarul îl trase pe Tom în afara zonei de umbră, sub lumina sticloasă a stelelor:

— Ia priveşte...

Tom rămase cu gura căscată. Primarul era înveşmântat în nişte pantaloni cu dungă ireproşabilă şi purta o tunică constelată de decoraţii. Pe fiecare umăr purta un şir dublu de 10 stele, chipiul său era împodobit cu grele

galoane de aur în formă de comete.

— Vezi tu, Tom? Nu mai sunt *Primar*. Sunt *General*!

— Ce are a face? Nu eşti una şi aceeaşi persoană?

— În mod oficial, nu. Tu n-ai asistat la ceremonia de astăzi după-amiază. Inspectorul a spus că, din moment ce, oficial, am fost numit General, trebuie să port uniforma corespunzătoare. A fost o ceremonie cu adevărat simpatică. Toţi Pământenii surâdeau şi-şi făceau cu ochiul, arătându-mă.

Tom îşi ridică din nou cuţitul, de parcă ar fi vrut să eviscereze un peşte.

— Felicitări - zise el cu sinceritate -, dar erai *Primar* când m-ai numit *Criminal*, ceea ce face ca *mobilul* meu să fie în continuare valabil.

— Dar nu pe *Primar* îl vei ucide! Ci pe un *General*! Şi deci nu va mai fi un simplu *omor*!

— Adevărat? - întrebă Tom. Şi atunci ce va fi?

— Ei bine, *asasinarea* unui *General*, înseamnă *Răscoală*.

— Oh! - Tom coborî cuţitul şi lăsă cămaşa *primarului*. Scuzaţi-mă!

— Nu face nimic - zise *primarul*. Este o greşeală foarte naturală. Eu citisem despre această problemă, dar tu, evident, nu aveai de unde s-o ştii.

Trase adânc aer în piept:

— Acum, trebuie să mă întorc, Inspectorul doreşte lista oamenilor pe care-i poate înrola.

— Sunteţi convins că omorul ăsta este în continuare absolut indispensabil?

— Da, absolut - răspunse *primarul* îndepărtându-se în grabă. Numai nu te lua de mine.

Tom îşi vârî la loc cuţitul în centură.

Nu pe mine, nu pe mine! Toată lumea va reacţiona în acelaşi mod. Totuşi, trebuia ca cineva să fie asasinat. Dar cine? Nu se putea *omorî* pe sine însuşi. Ar fi fost o *sinucidere* şi asta nu rezolvă nimic.

Îl trecu un fior şi încercă să nu se mai gândească la viziunea fugitivă pe care o avusese despre realitatea *omorului*. Trebuie ca misiunea să fie îndeplinită.

Orice s-ar întâmpla.

Cineva se apropia. Tom se ghemui, cu muşchii încordaţi, gata să sară.

Era d-na *Morar*, care se întorcea acasă cu un sac de legume.

Tom îşi spuse că n-avea importanţă dacă era d-na *Morar* sau altcineva. Numai că nu se putea împiedica să nu-şi amintească cum stătea ea de vorbă cu maică-sa. Şi asta îi răpea orice *mobil* de a o ucide pe d-na *Morar*.

Ea trecu prin faţa lui fără a-i bănui prezenţa.

Se scurse o jumătate de oră. Altă persoană se angajă pe uliţa dintre case. Tom îl recunoscu pe Max *Ţesătorul*.

Era bun prieten cu Max *Ţesătorul*, dar asta nu însemna că nu-şi putea găsi un *mobil*. Totuşi, nu-şi putu aminti decât că Max avea o soţie şi cinci copii care-l iubeau şi cărora le va lipsi. Tom nu dorea să-l audă pe Billy *Zugravul* spunându-i că aceasta nu constituia un *mobil*. Se trase şi mai adânc în umbră şi-l lăsă pe Max să treacă nestingherit.

Trecură apoi cei trei băieţi ai *Tâmplarului*. Tom se gândise deja, cu părere de rău, la ei. Îi lăsă în pace.

Apoi se apropie Roger *Marinarul*. N-avea nici un *mobil* serios pentru a-l omorî pe Roger, dar nu fuseseră niciodată prea buni prieteni. În afară de asta, Roger nu avea copii, iar nevastă-sa nu ţinea deloc la el. Oare asta îi era suficient lui Billy *Zugravul*?

Ştie prea bine că nu... şi era la fel pentru toţi ceilalţi oameni ai satului. Crescuse în mijlocul acestor oameni, împărţise cu ei hrana, munca, bucuriile şi tristeţile. Unde s-ar putea găsi un *mobil* pentru a-l *omorî* pe unul sau altul dintre ei.

Totuşi trebuie să comită un *asasinat*. *Atestatul său de răufăcător* o cerea. N-avea dreptul de a duce satul la pierzanie. Dar nici nu putea să *ucidă* pe cineva pe care-l cunoştea dintotdeauna.

Ia stai puţin! - îşi zise el deodată, cuprins de neastâmpăr.

Îl putea ucide pe Inspector.

M*obilul*? Asta ar fi o *crimă* încă şi mai *abominabilă* decât *asasinarea* *Primarului* - deşi acum *Primarul* fiind *General*, în cazul lui actul s-ar numi *Răscoală*. Însă, chiar admiţând că *Primarul* este tot *Primar*, *Inspectorul* constituia o victimă considerabil mai importantă. Tom *ucidea* pentru *glorie*, pentru renume, pentru celebritate. Şi acest *omor* va demonstra Pământului cât de pământeană este colonia.

Se va spune:

Crima este atât de îngrozitoare pe New Delaware, încât este foarte periculos să aterizezi acolo. Un *criminal* l-a asasinat pe Inspectorul nostru chiar în ziua numirii sale! Este cel mai rău criminal pe care l-am întâlnit

vreodată în tot universul.

Era într-adevăr cea mai spectaculoasă *crimă* ce putea fi comisă - îşi zise Tom - exact ceea ce ar fi ales şi un *as al crimei.*

Mândru de el, pentru prima dată de multă vreme, Tom ţâşni din ulicioară şi alergă către casa primarului.

O dată ajuns acolo, ciuli urechea şi reuşi să desluşească discuţia ce avea loc înăuntru.

"...o populaţie destul de pasivă - se auzi vocea d-lui Grent. Parcă-s o turmă de oi".

— Mda, nu-i prea încurajator - răspunse Inspectorul. Mai ales pentru nişte soldaţi.

— În definitiv, la ce ne putem aştepta de la nişte ţărani înapoiaţi? În orice caz, ne putem procura câţiva recruţi!"

Mr. Grent căscă zgomotos.

— Gardă! Drepţi! Ne întoarcem pe navă!

Garda! Tom uitase cu totul de ea. îşi privi cu îndoială cuţitul. Chiar dacă reuşea să sară la Inspector, garda îl va aresta - fără îndoială - înainte de a-şi putea comite *crima*. Ar fi trebuit să-l antreneze, pentru a face faţă unor asemenea situaţii.

Dar dacă ar putea pune mâna pe una dintre arme.

Tom auzi răsunând paşi în interior. Făcând stânga-împrejur, o luă la galop către sat.

Nu departe de piaţă, văzu un soldat pe pragul unei case. Omul, vizibil beat, mormăia o melodie. Două sticle goale zăceau la picioarele lui, iar arma îi atârna neglijent pe umăr.

Tom se apropie târâş, îşi ridică măciuca şi-şi cumpăni lovitura. Dar soldatul îi observă probabil mutra. Sări în picioare şi eschivă cu îndemânare lovitura. În acelaşi timp, izbi cu patul armei, atingându-l pe Tom în coaste. Îşi smulse apoi puşca de pe umăr, o ridică şi ţinti. Tom închise ochii şi-l izbi cu amândouă picioarele. Atins în genunchi, soldatul se prăbuşi. Înainte de a se putea ridica, Tom îl păli cu măciuca.

Luă pulsul omului - nu avea nici un rost să-l omoare şi îl găsi normal. Apucă arma, o examină pentru a şti pe ce buton să apese ca s-o pună în "funcţiune" şi apoi se grăbi în urmărirea Inspectorului.

Micul grup se găsea la jumătatea drumului spre navă. Inspectorul şi Grent mergeau înainte, urmaţi în dezordine de soldaţi.

Tom se deplasă în umbra copacilor, în liziera pădurii. Se strecură tăcut până când ajunse la nivelul lui Grent şi al Inspectorului. Apoi se opri, ochi şi degetul lui începu să apese trăgaciul...

Totuşi, nu vroia să-l omoare pe Grent. Trebuia să comită doar un singur *asasinat*. Îşi reluă cursa, depăşi grupul şi ţâşni în mijlocul drumului, în faţa lor. Arma lui era ridicată când oamenii de pe Pământ ajunseră în dreptul lui.

— Ce s-a întâmplat? - întrebă Inspectorul.

— Nu mişcaţi - îi ordonă Tom. Ceilalţi săşi arunce armele şi să se dea la o parte.

Îngroziţi, soldaţii se supuseră. Unul după altul îşi lăsară puştile să cadă şi se traseră câţiva paşi spre pădure. Numai Grent rămase nemişcat.

— Ce vrei să faci, băiete? - întrebă el.

— Eu sunt *criminalul* satului - declară Tom cu mândrie. Vreau să-l *omor* pe Inspector. Sunteţi bun să vă daţi la o parte?

Grent îl privi aiurit.

— *Criminalul*? Deci despre tine tot bătea câmpii *primarul.*

— Ştiu bine că la noi nu s-a mai petrecut nici un *omor* de 200 de ani - explică Tom -, dar acum am de gând să remediez această lacună. Daţi-vă la o parte!

Grent se trase din bătaia puştii. Inspectorul rămase singur, clătinându-se uşor.

Tom ochi, încercând să se gândească la natura spectaculară a crimei sale şi la valoarea ei socială. Dar, în loc de asta, şi-l imagină pe Inspector întins pe pământ, cu ochii deschişi, cu membre contorsionate, cu gura strâmbată, fără răsuflare, cu inima încremenită. Încercă să-şi oblige degetul să apese trăgaciul. Creierul lui putea mult şi bine să-i povestească despre necesitatea *crimei*, mâna lui refuza să i se supună.

— Nu pot! strigă Tom.

Şi azvârlind puşca, o luă la fugă în pădure.

Inspectorul voia să trimită imediat un grup de soldaţi în urmărirea lui Tom, pentru a-l aresta pe loc.

Mr. Grent nu era de aceeaşi părere. New-Delaware era acoperit în întregime de pădure. Zece mii de oameni nu ar fi fost de ajuns pentru a captura un fugar decis să nu se lase prins.

Primarul şi mai mulţi dintre contribuabilii săi ieşiră din sat şi se apropiară pentru a afla ce s-a întâmplat. Soldaţii formaseră un careu în jurul Inspectorului şi d-lui Grent. Plini de gravitate, îşi ţineau armele ridicate, gata să tragă.

Atunci, *primarul* explică totul. Inexistenţa de neiertat a *crimei* în satul său. Sarcina pe

care o încredinţaseră lui Tom. Ruşinea pe care o încercau constatând că acesta nu reuşise să şi-o îndeplinească.

— Pentru ce aţi încredinţat această misiune tocmai acestui om - întrebă Mr. Grent.

— Păi, pentru că îmi închipuiam - răspunse *primarul* - că dacă cineva este în stare să ucidă, apoi acela nu putea fi decât Tom. Ştiţi, el este *Pescar*. Şi asta este o meserie sângeroasă în cel mai înalt grad.

— Atunci, ceilalţi sunt la fel de incapabili să ucidă?

— Nu cred că ar fi fost în stare să mergem atât de departe ca Tom - mărturisi cu tristeţe primarul.

Mr. Grent şi Inspectorul se uitară unul la altul, apoi îşi priviră soldaţii. Soldaţii contemplară sătenii cu uimire şi respect. Din mijlocul lor nu întârziară să se înalţe murmure.

— Drepţi! - zbieră Inspectorul, apoi întorcându-se către Mr. Grent, murmură şoptit: "Am face bine să plecăm cât mai repede de aici. Imaginaţi-vă în armatele noastre, oameni capabili să ucidă..."

— Moralul - zise Mr. Grent, înfiorându-se. Pericol de contaminare. Un om dintr-un post cheie poate pune în pericol o întreagă astronavă - dacă nu toată flota - numai pentru că nu este în stare să se servească de o armă. Nu putem înfrunta un asemenea risc.

Soldaţii primiră ordin să se întoarcă pe navă. Se supuseră, însă păreau că merg mai încet ca de obicei. De multe ori se întoarseră pentru a-i privi pe săteni.

Continuară să murmure între ei, deşi Inspectorul nu înceta să urle ordine.

Mica navă îşi luă zborul, în mugetul reactoarelor. Nava bază nu întârzie să o înghită şi să dispară în profunzimile spaţiului.

Enormul soare roşu, nimbat de un halo luminescent apăru deasupra orizontului.

— Poţi reveni acum! - strigă *Primarul.*

Tom apăru dintre tufişurile unde se ascunsese şi de unde urmărise evenimentele.

— Am stricat totul - zise el amărît.

— Nu-ţi face sânge rău pentru asta - îl consolă Billy *Zugravul*. Era o sarcină imposibilă.

— Asta-i şi părerea mea - adaugă *primarul*, în timp ce o luau înapoi către sat. Credeam că poate ai să reuşeşti s-o scoţi la capăt, dar nimeni nu-ţi poate găsi vină că n-ai putut. În tot satul nu există un bărbat în stare să facă tot ce-ai făcut tu.

— Ce facem cu clădirile astea? întrebă Billy *Zugravul*, arătând către *închisoare, poştă, biserică, grădiniţă*.

Primarul cugetă adânc o clipă.

— Am găsit - exclamă el de-odată. O să facem un teren de joacă pentru copii. Cu leagăne, tobogane, movile de nisip şi tot ce mai trebuie.

— Un alt teren de joacă? - întrebă Tom.

— De ce nu?

Bineînţeles, de ce nu? Nu exista nici un argument împotrivă.

— Bănuiesc că nu mai am nevoie de asta - zise Tom *primarului*, întinzându-i *Atestatul de Răufăcător*.

— Sigur că nu - răspunse acesta.

Ceilalţi îl priviră cu tristeţe cum rupe documentul.

— Gata! Am făcut şi noi cum am putut mai bine. Numai că n-a fost de ajuns.

— Mi s-a oferit o şansă - murmură Tom - şi n-am fost în stare s-o prind.

Billy *Zugravul* îl luă cu prietenie de după umeri:

— Nu-i vina ta, Tom. Nu-i vina nimănui. Aşa se întâmplă când rămâi 200 de ani în afara civilizaţiei. Gândeşte-te cât timp i-a trebuit Pământului până să se civilizeze. Mii de ani! Şi noi am vrut să o facem în două săptămâni.

— În cazul ăsta, nu ne mai rămâne decât să redevenim necivilizaţi - zise *primarul*, căznindu-se în zadar să dea vocii sale un ton vesel.

Tom căscă, dădu din mână a lehamite şi intră în casă, hotărît să recupereze somnul pierdut în noaptea asta de pomină. Înainte de a trece pragul, îşi ridică privirea. Nori groşi şi negri acopereau cerul. Ploile de toamnă nu erau departe. În curând, va putea să se apuce din nou de pescuit.

Apropo, de ce nu s-o fi gândit la Inspector ca la un peşte.

Dar era prea obosit pentru a se mai gândi dacă asta ar fi constituit sau nu un mobil valabil. În orice caz, acum era prea târziu. Pământul îi va uita din nou şi civilizaţia se va îndepărta de ei pentru nu se ştie câte secole.

Tom dormi foarte prost.

Traducere de
Mihaela şi Cristian Ionescu

Drum de Cavaler-Molecular

de Aurel Cărăşel

Al treilea text dintr-o serie interesantă şi, oricum, destul de inedită în SF-ul românesc, bazat pe o imagistică pe care aş îndrăzni s-o numesc de inspiraţie lem-iană.

Drumul îşi întindea burta sclipitoare către înainte. Marginile îi erau străjuite de vegetaţii-flacără, cu coroane policrome. Aerul mirosea puternic a ozon.

Cavalerul-molecular descălecă de pe dodoufibrilant şi îl lăsă să pască smocurile energetice, ţâşnite printre dalele opace, complet dezenergizate. Antena subţire ce îi ieşea printr-o fantă a armurii direct din şira spinării vibra stins, dându-i de ştire despre iminenţa unei furtuni solare. Se răsuci neliniştit şi privi în urmă-i: calea se întindea infinită, până la limita vederii. Ştia însă că liniştea nu era decât aparentă: din când în când, electroni grei vâjâiau prin apropiere, grăbind către o ţintă neştiută şi, dacă nu i-ar fi evitat cu îndemânare, s-ar fi ales cu releele de siguranţă fisurate.

Pentru fibriliant nu avea nici o grijă: era dotat din naştere cu un puternic absorbant negativ şi, adeseori, în toiul celor mai înspăimântătoare stihii electromagnetice ieşea din adăpost pentru a se scălda în valurile mâniei stelare.

— Ai rătăcit drumul?

Cavalerul-molecular privi mirat către dodou. Gândul venea însă de dincolo de el, puternic şi distinct. Un foton imens se desprinse dintr-o crăpătură a drumului şi se ridică încet în aer, răspândind o lucoare verzuie.

În spatele lujerilor transparenţi de logiaecranata, îşi făcuse apariţia degetul imens al unui gregar-indicator, din acelea extrem de răspândite în urmă cu mai multe milioane de biţi-cronozofici în urmă.

— Nu, clătină din cap şi se apropie precaut. Nu am cum să mă rătăcesc şi asta e tot atât de adevărat, după cum este sigur că şi mâine drumul acesta, născut din dărnicia Nemuritorului Astru, va fi tot aici, zorindu-mi paşii către înainte.

— Hmmm, mâine zici... mda... poate, mormăi gregarul-indicator şi îşi trase degetul în teacă. Eu nu am căderea să judec asemenea lucruri. Am fost învăţat numai să redirecţionez călătorii rătăciţi pe calea cea bună. Nu m-a dotat nimeni pentru atâta lucru, cu inteligenţa pulsativă, atât de necesară actului raţiunii.

Dintre lujeri ieşea acum numai nasul enorm, pe care stătea sprijinit un receptor ionic inelar. În clipa următoare, Cavalerul-molecular îşi dădu seama că, de fapt, nu era vorba de nici un nas, gregarii inspirând numai forme amorfe de oleoenergie, ci de un simplu limitator barotropic.

— Şi, dacă m-aş fi rătăcit? Să zicem că m-aş fi rătăcit, admise el. Cum m-ai fi putut ajuta? Între două Căi se află distanţe enorme şi goluri energetice devorante. Mai e, apoi şi incompatibilitatea...

Gregarul-indicator sări cu măiestrie din spatele tufişului în drum, stârnind scamele luminoase ale fotonilor intraţi în descompunere.

— Nu simţi nimic? întrebă fără să ia în seamă gândurile celuilalt. Barotropicul meu indică apropierea unei furtuni puternice în noaptea asta. Uite...

Aparatul îşi colorase dungile verticale în violet, iar receptorul zbârnâia subţire.

— Oricum, drumul se închide în curând. Spune, nu vrei să te adăposteşti în colivia mea? De aproape o sută de biţi, mă plictisesc refrigerativ, noapte de noapte. Foarte rar, mă vizitează câte un rătăcit sau vreo scoloveră-minoică, aflată funcţiunile serviciului său de întreţinere. Dar dacă ai alte planuri...

Cavalerul-molecular se strâmbă şi privi iar către înapoi. Valuri negre de electroni se spărgeau de marginile uşor înălţate ale drumului, risipindu-şi stropii negativi peste crăpăturile gălbui. Singura haltă din Planificator era încă departe, primejdios de departe.

— În regulă, vin, anunţă cu un suspin şi îşi chemă dodoul-fibriliant ce se îndepărtase nepăsător, căutându-şi hrana.

Gregarul dădu într-o parte lujerii-flacără, descoperind îndărătul lor firul roşiatic al unei poteci fulgurante, care şerpuia pe deasupra golului înspăimântător de dedesubt şi se pierdea înspre dreapta.

— Poftim! îl invită, indicându-i direcţia. Ajungem imediat.

Păşiră peste bordura drumului, gregarul înainte, iar Cavalerul înapoia sa, corijând cu un jet de plasmoizi mişcările disproporţionate ale dodoului care, odată ieşit din matricea energetică a Căii, părea extrem de dezorientat.

— Şi dacă în acest interval de absenţă se rătăceşte cineva? întrebă curios.

— Nu mai vine nimeni, clătină gregarul din indicatorul braotropic şi receptorul inelar îşi dublă intensitatea vâjâitului. Peste câteva sutimi de bit, circulaţia se suspendă, Calea devine energofagă, iar călătorii nesocotiţi îşi disipează structura. Cei dotaţi cu instinctul supravieţuirii îşi vor fi găsit din vreme Cumulul de Repaus. Sau, aşa ca tine, cuşca izolată a vreunui indicator.

Poteca se încolăcea în volute tot mai strânse, urcând către planul superior al ansamblului Sistemului Circulator. Dodoul se împleticea din ce în ce mai tare, gata-gata să se răstoarne peste marginile ei înguste.

"Mai bine mi-aş fi văzut de drum! gândi exasperat. Fibrilantul ăsta mă enervează."

— Nu e vina mea, se plânse dodoul, legănându-se pe cei doi deplasatori subţiri. Energia eliberată de această Cale-anexă este considerabil mai slabă decât aceea a Drumului şi îmi distorsionează centrii echilibrului şi pe cei direcţionali. Sunt un simplu fibrilant, care nu dispune de...

— Ajungem îndată, îi asigură gregarul-indicator, fără să se întoarcă. Îndată... Cuşca dispune de energie suplimentară.

Volutele se transformaă pe nesimţite în cercuri concentrice şi, întrerupând alimentarea senzorilor optici, pentru a se feri de ameţeală, Cavalerul-molecular îşi dădu seama că escalada un fel de spirală sclipitoare, decupată în blocul monolit al întunericului etern. Un şuierat strident apăru din neştiut încărcă aerul cu minus-energie. Realiză că reţelele superioare cristaloide încep să-şi destrame configuraţia regulată, antrenându-se haotic în trepidaţie.

— Hei! făcu îngrozit, înţelegând că nu-şi mai poate controla corect mişcările membrelor. Ce se întâmplă cu... Gregarule, unde eşti? Nu mai pot să te receptez! Răspunde, a intervenit ceva?

Receptorii alogici captau un adevărat vacarm de trozniturі, sâsâituri şi păcănituri. Şi, brusc, poteca se întunecă. Pentru câteva clipe trăi plin strania senzaţie a prăbuşirii, deşi ştia că nimic nu se schimbase în structura spiralată a cvadratului în care se afla.

O izbitură violentă îl dezechilibră şi un cleşte tetrdactil îl înşfăcă de exteriorul secundar, ridicându-l în văzduh. O clipă, două, trei... Timpul se scurgea păcănind pe neînţelesele lui Căi. Fenomenul încetă, la fel cum începuse: poteca îşi dansă iarăşi luminile, fisurând bezna, iar dodoul reapăru, neclintit, cu un deplasator ridicat deasupra marginii balizate. Vru să îl contacteze şi să îl redirecţioneze, dar gândurile i se izbiră de o piedică nevăzută şi se risipiră în spaţiu.

— Ai răbdare, auzi sfatul prietenos al gregarului şi exact în aceeaşi clipă simţi din nou sub picioare un punct solid de sprijin. A avut loc un eveniment neprevăzut, explică el, apărând din spatele unui perete opac. Îşi trimise braţul mecanic îndărăt, către dodou. Se întâmplă o dată la circa două sute de cronobiţi sistemul întreg alunecă în baia minus-energiei. Atunci toţi cei care se află în interiorul său sunt sortiţi dezafectării.

Cleştele îşi fixă tetradactilii asupra celor şase pseudopode ale fibriliantului şi îl smulse de pe cărare. În momentul următor, dodul mustăcea timid alături, bâţâindu-se pe deplasatori.

— Să intrăm, îi pofti gregarul, dezopacizând zidul. Pătrunseră într-un spaţiu pătrat, iluminat dinspre cei patru pereţi de o lumină albastră. Aici nu mai aveţi de ce vă teme, completă. Suntem independenţi energetic şi imuni la orice formă de agresiune din partea materiei primordiale.

Cavalerul îşi roti senzorii optici într-un arc complet şi ridică dezamăgit din umeri.

— E o cuşcă tropică, constată. O simplă cuşcă tropică. Se află în dotarea oricărui Cumul de gradul zero. Oferă posibilitatea unui repaus total.

— E mai mult decât atât, râse gregarul-indicator, dezarticulându-se dintr-o mişcare şi lăsându-şi elementele să se risipească haotic în toate direcţiile. Este matriţa originală a acelor tropice imperfecte, oferite Cumulilor de gradul zero. Este modelul după care s-au realizat copiile. Şi, ca oricare alt Prim Element, are nenumărate calităţi, necunoscute celor mulţi. Dezarticulează-te!

Cavalerul-molecular îl privi întrebător.

— Şi apoi?

— Apoi cuşca va avea ea însăşi grijă să te reasambleze conform sistemului structural pe care l-a înregistrat, atunci când ai pătruns în interior. Lasă-te să cazi!

Îi urmă sfatul şi simţi cum se disipează într-o mulţime de componente, al căror număr nu l-ar fi putut bănui niciodată. Lumina izvora acum de pretutindeni, din ziduri, din podea, din dodoul-fibrilant care, sub comanda gregarului, aluneca într-o nesfârşit de lentă mişcare către partea inferioară cubului, pentru a se destrăma, la rându-i, în elementele componente. O linişte nefirească plutea cu aripi leneşe pe deasupra lui şi gândurile-i amorţiră, pregătindu-se să se retragă în crisalidele lor, bâjbâind după starea anterioară a precugetării. Din tavan curgeau sfere albe, ca o ploaie energizantă, atât de obişnuită şi atât de aşteptată pe rutele marilor Căi.

Într-un târziu, aproape să adoarmă, pricepu

că sferele nu curgeau, ci urcau spre înălţimi, izvorând din rămăşiţele lor.

— Exact, îl aprobă moale gândul celuilalt. Sferele sunt elementele nonconformiste ale organismului tău. Cuşca le absoarbe, eliberându-te de acest factor distrubator. La reactivare, vei fi mult mai aproape de structura ideală.

Sensul noţional al informaţiilor se risipea şi el însă, devenind pulbere albstră de lumină şi o stare plăcută de moleşeală se cobora din ceea ce odinioară constituise corpul minunat al Cavalerului-molecular către golul absorbant care stăpânea atotputernic în jur. Frânturi din gândurile speriate ale fibrilantului alergau de-a lungul pereţilor, se ciocneau de protuberanţele energetice ivite aleator din masa cuştii şi se spărgeau în cascade pâlpâitoare de violet şi alb. Cavalerul le percepea vag, ca pe o neînţeleasă şi îndepărtată simfonie despre primejdii grave, dar nu le mai putea înţelege.

— În lumea Informaţiilor Pure, susură albastru gândul gregarului-indicator, nu au acces decât cei Aleşi. S-a întâmplat ca TU să fii unul dintre EI.

Încercă să formuleze o întrebare cu privire la dodou, însă structurile monofazice ale raţionalizatorului atârnau flasce, gata să plesnească la primul efort.

— Dodoul-fibrilant nu a fost unul dintre cei Chemaţi. Oricum, făcea parte din categoria structurilor inferioare şi nu trebuie să îl regreţi prea mult. Te vei putea descurca foarte bine şi fără el, după Procesul Reorganizării Structurale.

Şi pulberea albastră a gândurilor porni să se cearnă fin asupra lui, revelând o istorie stranie, din lumea originală a Nesfârşitelor Căi. Se făcea că, în urmă cu milioane de cronobiţi, Drumurile Astrale erau altele, iar călătorii lor nenumăraţi. Ţelurile aciclelor lor existenţe erau comune, nu individuale. Armate întregi de peregrini-microtronici se învălmăşeau în goană nebună de-a lungul unor Căi foarte înguste şi primejdioase, măturate permanent de valul de foc al uraganelor magnetice. Cei mai mulţi se dezintegrau pe parcurs. Alţii, istoviţi, se rătăceau pe necunoscute artere-anexă. Foarte puţini ajungeau la capăt, înfruntând primejdia mortală a hoardelor dezlănţuite de electroni grei.

— nu vei reuşi decât parţial să-ţi închipui eforturile şi primejdiile acelor Călătorii Iniţiale, rupse, pentru o clipă, gregarul-indicator armonia poveştii. Peregrinii-microtronici erau matricele perfecte ale cavalerilor-moleculari şi ai dervişilor-halou, care s-au constituit în cea de-a Doua Generaţie. Generaţia ta, Cavalere-molecular! Pentru ca voi, cei de acum, să aveţi Căi mai protejate şi mai bune, ei şi-au jertfit holoenergiile vibratile. Au lărgit Căile. Au defrişat golurile de pădurile vegetaţiilor-flacără. Au ridicat pentru cei istoviţi Cumulii reproiectivi. Iar pentru cei rătăciţi au instalat în punctele de rupere de ritm şi de aleatoriu gregari indicatori, ca mine.

Apoi, informaţiile se năpustiră asupra lui, izolându-l de exterior şi prăbuşindu-l într-un coşmar violet. Ţintele erau atinse, peregrinii se pregăteau să continue defrişarea Căilor către infinitul altor ţinte, cei uzaţi cedau locul celor proaspăt sosiţi, transformându-se în fotoni verzi, folosiţi ca deplasatori-de-avans în cadrul noilor asalturi. Şi, când totul era pregătit pentru Marea Schimbare Calitativă, s-a produs DEREGLAREA.

— Înţelegi? bâjbâi moale gândul gregarului. Ceva straniu s-a petrecut acolo, în Stea. S-a frânt ori s-a prăbuşit o axă energetică principală... Uneori, se mai întâmplă catastrofe asemănătoare, în zonele marginalii ale Galaxiei. Toţi peregrinii-microtronici s-au disipat brusc în neant. Căile au rămas pustii şi neîngrijite, sub rostogolirea valurilor de cronobiţi. Unele s-au fisurat, deteriorându-se, altele au fost invadate de vegetaţie-flacără, devenind inutilizabile. Instalaţiile marginale s-au părăginit. iar arterele-anexă au dispărut aproape în totalitate. Am rămas numai noi, gregarii-indicatori, însă atât de indepărtaţi în spaţiu-timp unul de celălalt, încât nu puteam comunica decât cu ajutorul imaginilor selecţionabile ale cuştilor tropice. Numai astfel am putut deprinde răbdarea aşteptării. Până când, fără veste, aţi apărut voi, singuraticii Cavaleri-moleculari şi obsedanţii dervişi-halou. Eşti primul Cavaler cu care reuşesc să intru în contact. De la dervişi nu am reuşit să aflu nimic. Spune, de fapt, ce s-a întâmplat acolo? În profunzimile nebănuite ale Stelei?

Cavalerul-molecular nu ştia însă prea multe. Fusese asamblat într-un punct de interstiţiu, agitat de nenumărate izbucniri energetice. Un Solfar obişnuit îi azvârlise grăbit direcţionalul cu plasmoizi şi împinsese în direcţia lui dodoul-fibrilant, care tremura mărunt pe deplasatori. A încălecat stângaci şi ceaţa luminoasă s-a risipit. În faţă, i se deschidea, largă şi cuminte, Calea.

Acolo, în inima încă fierbinte a Stelei, era extraordinară: o energie de salt explozivă le invada elementele, împingându-i de la sine înainte. Apoi, pe măsură ce se îndepărtau, iar biţii se învălmăşeau în degringoladă pe lângă ei, a remarcat că starea Drumului se deteriora din ce în ce mai mult, că energia pe care fibrilantul o putea absorbi din el devenea tot mai slabă şi că primejdiile se înmulţeau direct proporţional cu mărimea distanţei parcurse. De întors, nu exista nici o posibilitate. Fiecare pas către înainte ridica

în urmă-i o nouă poartă energetică.

— Înţeleg, oftă gregarul. Aceeaşi forţă care ne fixează şi pe noi de milioane de cronobiţi în punctele iniţial stabilite. Dar visul? Visul...

Care vis? Perioada Nopţilor se scurgea monoton, fără nici un fel de vise.

— Nici dervişii nu aveau vise. Dar ei erau structuri inferioare, asemenea dodoului tău. Tu eşti Cavaler şi ar trebui să ai un vis, o ţintă ideală care să îţi direcţionezi energia. Ce înspăimântătoare şi de neînţeles schimbare să fi avut loc acolo, în inima EI? Şi ce rost mai avem noi, în această structură fără viitor?

Triste, gândurile se stinseră unul câte unul. Pulberea lor albastră se destrămă către cele patru colţuri ale coliviei tropice, lăsând în urmă efluviile puternice olfactive ale dezactivării. Istoria despre Lumea Dintâi muri la fel de pe neaşteptate, cum se izvodise. Cavalerul-molecular îşi simţi reţelele raţionalizatorului revenid treptat la starea iniţială şi propriile gânduri prinseră să stârnească roiuri de particule elementare, înainte de întrupare.

— Da, îi confirmă gregarul-indicator, Repaosul a luat sfârşit. Cuşca ţi-a oferit, în câteva imagini secţionabile, o parte a unei lumi demult stinse. Ceea ce ai receptat nu a fost nicidecum un răspuns, ci o serie de întrebări-ghid, ce te vor călăuzi în lungul drum care te aşteaptă prin Univers.

Procesul declanşat chiar în ultimele clipe ale Repaosului, continua să se ruleze într-un ritm din ce în ce mai rapid, fără ca el să-l poată urmări sau coordona. Lumina fugea înapoi în elemente, în podea, adunând în spasmele ei sumative cohortele de electroni risipiţi. Simţea cum o pânză groasă i se şterge treptat de pe senzorii optici, iar raţionalizatorul îşi putea relua activitatea logică, fără convulsiile anterioare stingerii.

Ceva nemaiîntâlnit îl umplea de o bucurie proaspătă şi cuşca i se păru dintr-o dată mult prea strâmtă.

— Ţi-ai recăpătat puritatea existenţei dintâi, îi răspunse mutei întrebări gândul alb al gregarului. Este starea de care ţi-am pomenit înainte de dezarticulare. Noaptea şi-a încheiat Ciclul, iar Căile şi-au recăpătat strălucirea. Aş da orice pentru a căpăta mobilitatea ta. Mobilitatea şi un ţel. Pentru că, fără idealul din Vis, existenţa nu ar avea nici un rost. Rămân, mai bine, aici. Aici, unde sunt indicator pentru cei rătăciţi.

Gregarul îşi mişcă indicatorul barotropic şi receptorul inelar pocni o scânteie portocalie chiar lângă antena cei i se iţea, subţire, de sub armură. Privi descumpănit în jur: ultimele rămăşiţe ale fibrilantului se dezafectau, transformându-se într-o lumină cenuşie, absorbită repede de podeaua transparentă. Undeva, în depărtare, se zărea pâlpâind o buclă roşie.

— E o frântură dintr-o arteră ce lega două Căi. Restul a fost devorat de vegetaţia-flacără sau s-a autodistrus.

Se scutură din toate încheieturile, făcând aerul să vibreze mărunt, în ritmul zalelor superioare. Receptorul ionic protestă supărat, scoţând un pârâit ascuţit.

— Şi acum, încotro?

Întrebarea i se păru lipsită de sens.

— Înainte, răspunse. Totdeauna spre înainte. Direcţia opusă nu există.

Şi, dintr-o dată, ceva se frânse în el, un reţelar trozni, scurt-circuitându-se, imaginile originale se parazitară şi un gol năprasnic se căscă în raţionalizator. un axon poliarticulat crescu lângă el, în simultaneitate şi îl sprijini.

— Chiar, şi acum încotro, reflectă întrebarea celuilalt, iar pereţii cuştii deveniră sufocanţi. Aerul plesnea veninos, învârtejind stropi de minus-energie. Chiar, încotro? Până acum, am mers, pentru că mi s-a indicat să merg, pentru că trebuia să ascult de ordinul Stelei. Aici însă am aflat că pot exista şi întrebări şi că fiecare mişcare îşi are ţelul ei bine definit. O finalitate care să frângă prin logica ei haosul spaţiului inert. Iată o problemă, la care se merită a medita şi pe care dodoul ar fi ocolit-o cu mare grijă.

Se desprinse de axon şi acesta se reintegră în podea. Zidul din faţă devenise transparent, lăsând vederii serpentina strălucitoare a cărării-anexă.

— Tu nu eşti un fibrilant, gregarule. Şi bănuiesc că dacă ai descuiat poarta îndoielilor, trebuie să ai, bine ascunsă în memorator, şi o soluţie adecvată.

— Rostul meu este acela de a indica Drumul cel bun rătăciţilor.

— Acum şi eu sunt un rătăcit, gregarule. Mi-am risipit liniştea Stării Dintâi, mi-am pierdut dodoul, am uitat care este rostul meu în Sistem...

— Atunci e bine, râse celălalt. Îi întinse limitatorul barotropic şi receptorul inelar. Ai grijă de ele, până mă întorc. Trebuie să verific dacă plasa minus-energiei a părăsit complet zona. Altfel, riscăm să ne dezafectăm din nebăgare de seamă.

Şi dispăru pe serpentină în jos.

Din nou, lumina albastră prinse a se cerne către origini, imaginile se învălmăşiră, iar Cavalerul-molecular încremeni în poziţia iniţială. Dodoul îşi lucea credincios antenele alături, pipăind electronii grei ce se alergau pe axul fisurat al drumului, înhăţând din când în

când câte unul şi integrându-l.

— Nu înţeleg, bolborosi, când simţi pe ceafă chinga limitatorului.

Apoi îşi reaminti, ca dintr-o altă existenţă, strania poveste a peregrinului-microtronic, revenit către Matrice, în speranţa obţinerii unei dezlegări de la reactivarea secundă. Undeva, la capătul Căii, peregrinul aflase un alt ţel al existenţei: într-o secvenţă coaxială a spaţiului, Calea-Rază se frânsese şi-i modificase direcţia. Înainte de a o porni către mai departe, avusese timp să zărească o existenţă radicală, de o frumuseţe irepetabilă, o Arla-onirica, care îl fixase locului, oferindu-i şansa visării.

Se azvârlise cu toată energia către înapoi, însă Dereglarea l-a surprins într-o încrucişare, transformându-l în gregar. De milioane de cronobiţi nu visase decât la clipa în care o structură asemănătoare, acceptată de troposul cuştii, să îi ia locul şi să îl arunce pe Căile desfundate ale spaţiului, în căutarea visului şi a Arlei.

— Înţelegi, dodoule? M-a înşelat, cuşca a fost o capcană, în care am rămas înţepenit poate o întreagă veşnicie.

Izbea cu articulaţiile în crusta lucioasă a Drumului şi se tăvălea în pulberea fotonilor descompuşi.

— Am devenit un gregar oarecare, un indicator nemişcat pe Căile neumblate ale Stelei…

Se ridică şi văzu ultimele spasme al dodoului care se risipea în aer.

— Hei! urlă. Nu se poate… nu se poate! Care vis e fără sfârşit? Care vis…

Drumul îşi întindea burta sclipitoare către înapoi. Marginile, străjuite de vegetaţii-flacără, îl chemau spre ascunzişul coroanelor lor policrome, spre a-l feri de receptorii optici ai celor trei dervişi-halou, care înaintau rostogolindu-se către o ţintă necunoscută.

Poşta redacţiei

MIHAI-CĂTĂLIN ŞTEFAN. Frumoasă ideea "maşinii de gheaţă", dar motivaţia comportării personajului nu mi se pare credibilă. "Niciodată" şi "Doar evoluţie", au subiecte arhicunoscute şi tratări banale. Mai încearcă.

STUPARU DIANA. Revista încurajează genul SF şi, mai puţin, cel conex (straniu, CNIistică, etc.). Povestirea trimisă bate - din păcate - cărări tocite. Aştept alte texte.

NEBELEAC ANDREI. "Casa zeilor" prezintă toate stângăciile (inerente?) unui debutant: structură aproximativă, personaje-fantoşe, dialog ireal şi subiect "răsuflat". În cazul tău, frecventarea unui cenaclu mi se pare obligatorie.

BOGDAN BUCHERU. "Dincolo" mi se pare banală, dar "Urşii albi" mi-a plăcut, mai ales datorită registrului stilistic, care-i conferă tensiune. Am reţinut-o.

Mihai-Dan Pavelescu

SF SAU IPOTEZE

Chipul de pe Marte (III) - *Richard Hoagland*

La prima vedere, pare un tip normal: un bărbos de vreo patruzeci şi opt de ani, îmbrăcat conservator. Dar când ajunge la subiect, cartea lui de 420 de pagini, *Monumentele de pe Marte*, Hoagland pare un candidat experimentat în mijlocul campaniei electorale. De altfel, campania lui a fost cu adevărat lungă. De unsprezece ani, el cutreieră ţara, încercând să-i facă pe savanţi să privească cu seriozitate posibilitatea ca o civilizaţie avansată să fi lăsat diferite cărţi de vizită prin sistemul solar.

Versat în multe domenii ale explorării spaţiale, Hoagland a ocupat, începând din 1965, o serie de funcţii în diferite muzee ori planetarii. A fost consilier la NBC şi CBS News, apoi redactor-şef al revistei *Star and Sky*. Realizarea lui cea mai importantă - placa de pe sonda *Pioneer*, concepută împreună cu Eric Burgess, membru fondator al Societăţii Interplanetare Britanice - pluteşte acum prin spaţiul interplanetar. După cum pretinde Hoagland, mesajul de pe placă ar putea avea o viaţă mai lungă decât Pământul însuşi.

După cum se ştie, de peste un deceniu, el împreună cu alţi zeci de savanţi au investigat protuberanţa lungă de peste un kilometru de pe faţa planetei Marte, folosindu-se de fotografiile făcute de *Viking Orbiter* în 1976. Hoagland afirmă că geometria marţiană - care pentru neiniţiaţi apare ca un bizar vălmăşag de linii - seamănă în mod remarcabil cu şablonul unghiurilor observate printre piramidele din Egipt şi Mexic, la Stonehenge, sau chiar la recentele desene din lanuri. "Extratereştrii", explică el, " au intervenit în existenţa planetei noastre în chipuri pe care de abia acum începem să le pricepem. "

Detractorii lui susţin însă că analizele respective sunt *prea* detaliate, considerând datele disponibile. Experţii NASA cred că, deoarece fotografiile sunt destul de neclare, orice concluzie nu poate fi definitivă.

Însuşi celebrul Carl Sagan consideră că, ţinând seama de tendinţa oamenilor de a vedea chipuri prin nişte desene aleatorii, nu este surprinzător că, undeva pe suprafaţa de 150 de milioane de kilometri pătraţi ai lui Marte, se poate găsi ceva asemănător unei figuri umane. Acelaşi lucru se poate întâmpla şi dacă priveşti norii, sau alte forme naturale din jur.

Referindu-se la NASA, Hoagland declară: " Evident că, după ce au cheltuit un miliard de dolari în căutarea zadarnică a formelor de viaţă marţiene, nu le convine că un grup mic de amatori au descoperit dovezile care le-au scăpat lor. De altfel, încă din 1976, NASA a dus o campanie sistematică de ridiculizare, abuz, distrugere a imaginii personale şi falsificare a datelor."

Între timp, atacurile sale au devenit susţinute. Misiunea Marţiană (Mars Mission), o societate cu 20.000 de membri, cu sediul în New Jersey, militează pentru deschiderea dosarelor Cydoniei, în scopul "recâştigării încrederii în guvern". Hoagland a apărut la televiziune şi încearcă să strângă fonduri pentru o expediţie pe Lună sau Marte. Cu toate acestea, întrebarea rămâne: "Nu cumva totul este o "amăgire" rafinată? Nu cumva el este un Don Quijotte modern, luptându-se cu sfincşii marţieni? Sau poate că, într-adevăr, a nimerit peste ceva atât de uluitor, încât restul lumii nu-l poate asimila, în ciuda dovezilor pe care le consideră concluzive?

(Incepând din numărul următor interviul cu Hoagland.)

Adaptarea:
Mihai-Dan Pavelescu

VITRINA LITERARĂ

Editura **ELIT COMENTATOR**

• Michael Crichton - *Sfera*; 395 pag., 4500 lei. Dacă aţi uitat, e omul care a scris *Jurasic Park* şi *Germenul Andromeda*. Recomandată.

Editura **Nemira**

• Isaac Asimov - *Fundaţia renăscută*; 389 pag., 4000 lei. Ultima (?) din seria cu pricina. Uf! Ne-am golit ceva buzunarele cu atâtea heptalogii.

• Mihail Grămescu - *Săritorii în gol;* 254 pag., 25oo lei. Culegere de povestiri publicate şi inedite. Recomandată.

• Ursula K.LeGuin - *Deposedaţii*; 318 pag., 3500 lei. O carte celebră, din aceaşi categorie a celor în care cafturile sunt mai puţine, dar personajele mai adevărate. Recomandată.

• Luigi Menghini - *Reacţie în lanţ;* 200 pag., 2500 lei.

• xxx - *Interfeţe periculoase (II);* 314 pag., 3500 lei. Antologie.

Editura **Olimp**

• Arthur Clarke - *2006: A treia odisee*; 314 pag., 2500 lei. Ultima din trilogie, aşa că... este că v-ar părea rău să n-o luaţi? Pe asta se bazează şi nemernicul autor.

• Michael Crichton - *Congo*; 297 pag., 2500 lei. Cazul tipic al SF-ului prins din urmă de tehnologie. Recomandată.

• Roger Zelazny - *Nouă prinţi din Amber;* 186 pag., 2100 lei. Fantasy. Prima dintr-un ciclu foarte lung şi îmbârligat. Recomandată.

Editura **Pygmalion**

• Kate Wilhelm - *Undeva, cândva suave păsări cântătoare...*; 225 pag., 2500 lei. Debut absolut în România, dar şi un titlu imposibil. O plăcută (sic!) carte postapocaliptică. Recomandată.

Editura **Univers**

• Stanislav Lem - *Edificiul nebuniei absolute;* 274 pag., 3500 lei. Recomandată cu mâna pe inimă oricui are inteligenţa să citească şi altceva decât fulgurante istorii intergalactice.

• Mary Shelley - *Frankenstein*; 252 pag., 3000 lei. Dacă ţineţi să vă faceţi o bibliotecă din care să nu lipsească nici unul din clasicii SF-ului, n-o puteţi rata. Mulţi îl consideră primul roman SF.

Editura **Viitorul Românesc**

Ray Wilbruce - *Hammet intergalactic;* 94 pag., 1500 lei.

Toma Ritner

- ALEXANDRU MIRONOV
- DORU PRUTEANU
- FLORIN PÎTEA
- ILARION CALCIU
- ROBERT SHECKLEY
- AUREL CĂRĂŞEL
- MIHAI-DAN PAVELESCU
- TOMA RITNER

I.S.S.N. 1220 - 8620